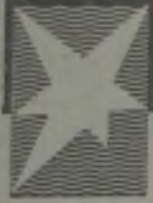

 sinema

sinematek.tv

77

sinema

26 TEMMUZ 1961
CİLT : 2 SAYI : 37
FİYATI : 150 KURUŞ

Sahibi : Turhan DOZKURT
Yazı İşleri Md. : Rebiî YURDATAP

Hazırlayanlar : Tolun AY, Hayri CANER,
Kudret YÜKSEL, Orhan ÖZTÜRK

YAZI AİLESİ : Sadı ALIŞIK, Tolun AY, Hayri CANER, Ükü ERAKALIN, Oğuz EROL, Bertan KAM-OĞLU, Oktay OĞAN, Ağah ÖZGÜÇ, Güngör ÖZSOY, Yücel ÖZTÜREN, Orhan ÖZTÜRK, Halil REFIG, Merâl SAYIN, Engin SUNAR, Özey SUNAR, Erol TAV-ERİ, Doğan TURAL, Engin ÜNSAL, Melih VASSAF, Kudret Yüksel, Kaya A. ZEREN.

FOTOĞRAFLAR : BELLÂ FOTOĞRAF Stüdyosu, Fazıl DURUKAN (T. A. P.)-ve Foto STİL.
IDAREHANE : Çağaloğlu, Servili Mescit Sk. Kurtiş Ham No. 107.
Abone bedeli : 60,- T.L. (Bir yıllık). İlan bedeli : Cm. 20.00 T.L.

İLÂN MÜRACAAT : ÖZGÜ REKLÂM 22 38 71
İç sayfeler dizi ve baskı : ERCAN Matbaası
Kapak klişeler : Birlik Klişe Nişan Hızlan
Kapak baskısı : Kuradeniz Matbaası. Tel: 22 91 08.
Tablo baskı : APA Ofset Basımevi

Ön kapak : Zeki MÜREN (Foto STİL)

Arka kapak : Türkân ŞORAY (BELLÂ Fotoğraf Stü.)

Renkli tablo : Süvia PENSES (Foto: Fazıl DURUKAN)

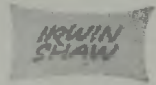

Pürüzsüz bir cilde sahip olmak için Vitamini **NESLON** güzellik kremi kullanınız Sizi tereddütsüz neticeye ulaştıracaktır
Dr. Winter formülü

NESLON

Filminden güzel
bir roman daha...

GENÇ ASLANLAR

Dövüştükleri HARP,
Sevdikleri KADINLAR,
İşte GENÇ ARSLANLAR'ın Hikâyesi.

Şöhret yolu, pek acıptır. Bazıları bu yolu çok güç kat- edip amaçlarına varmışlar- dır. Bazıları ise kendilerini pek kısa bir zaman sonra bu yolun sonunda bulurlar. Bu ikinci guruptakilerden bazıları şöhretlerini hazmetmişler, bir kısmı ise hazmedemedik- lerinden kaybolup gitmişler- dir.

Bir yıldız vardır, bilir mi- siniz? Adına «Akşam Yıldızı» derler. Akşamları birden par- layıp söner.

Bir de bir film yıldızımız

var. Geçen yıl çevirdiği ilk kordelâsı «Köyde Bir Kız Sevdim» ile bir anda parladı. O zamanlar makyaj yapması- nı dahi bilmiyordu. Prodük- törlerimizin gözünden kaçma- yan bu yıldızımızı tanıyacak- sınız. Adı: Türkân Şoray...

Türkân Şoray, «Akşam Yıl- dızı» gibi çabuk parladı. Pek kısa bir zaman sonra büyük film şirketlerimizden parlak teklifler aldı. Basın, kendisi-

ne çoğuna göstermediği ya- kınlığı gösterdi. Şunu söyli- yebiliriz: Türkân Şoray'ın e- line geçen fırsat hiçbir yıldızımızın eline geçmedi.

Önümüzdeki sezon içinde onu bu yılın favorisi, beş şöh- retli aktörümüzle beraber seyredeceğiz:

Göksel Arsoy ile «Melıklar Şahidimdir», Orhan Günşiray ile «Serçe Huriye», Ayhan I- şık ile «Otobüs Yolcuları», Eşref Kolçak ile «Kaderin De- diği Olur» ve Fikret Hakan ile «Hatırla Sevgilim».

Şimdi Türkân Şoray, münaka- şasız şöhretin zirvesine tır- manmaktadır. Herkesin zih- ninde şimdi tek soru var:

«Acaba Türkân Şoray, bu- günkü şöhretini muhafaza e- debilecek mi?»

Şu anda sinemamızın geliş- mesini yakından takip eden bütün gözler güzel yıldızımı- zın hareketleriyle ilgili. O- nu seven dostları endişe için- de. Şöhret denilen demir leb- lebiyi Türkân Şoray hazme- debilecek miydi?

Türkân Şoray için vakit he- nüz geçmiş değildir. Gerek güzelliğiyle gerek kabiliyeti- yle kısa zamanda edindiği şöh- retinden henüz hiçbir şey kaybetmemiştir.

Ama biz yine bir dost ola- rak şunu söyliyelim:

«Yüksekten düşen çok par- çalanır.»

Neşe Yulaç

«KANUN NAMINA» NİN
BEYAZPERDEMİZE
KAZANDIRDIĞI
GÜZEL SANATCI

Sabahın 8'i. Erken saatler. Yollar dolu. Dizi dizi taksiler, otobüsler iş muhitine akıp gidiyor. Herkes uykusundan uyanmış vazifesi başına koşuyor. Kimi de yeni uykuya dalıyor. Uyku... Ne tatlı bir şeydir o. Bütün bir günün yorgunluğu ancak uykuyla giderilir. Uykuda görülen rüyalar, hayâllerin kurulması ve uyanmakla yeni başlıyan bir hayat. Gene iş, gene çalışma. Hayat bu işte...

Evet, ne diyorduk. Sabahın sekizinde Taksim'den aşağı Bursa sokağına yürüyorum. Bugünkü vazifem perdemizin olduğu kadar, sahnemizin de ünlü aktrisi Neşe Yulaç'ı bulup bir röportaj yapmak. Fakat kendisini bulmak ne mümkün efendim. Onun için saba-

Ümitsiz Bekleyiş çekilirken bir hırsızlık vakası olmuş. Adnan'la Neşe telaşla arabaya yaklaştıklarında Adnan, kostümlerinin dolu olduğu bavulun çalındığını görünce feryadı basmış:

— Eyvah mahvoldum. Daha dün, bir avuç dolusu para vermiştim onlara, deyince Neşe Yulaç, neşeli bir kahkaha atarak:

— Amma da mal düşkünlü adamsın. Bu kadar üzülmeye değer mi? demiş ama daha sözlerini bitirmeden, kendi bavulunun da çalındığını görünce:

— Eyvah, ben de mahvoldum... diye feryadı basmış.

hın erken saatlerinde yollardayım ya! Kalabalık arasında kendime güçlükle yol açıp ilerliyorum. Tamam. Bursa sokağına girdim. İş kaldı apartmanı bulmaya. Oldu, oldu... Biraz ilerleyin, sol tarafa girin, sağda Tel apartmanı. Hop... Durun bakalım. Sizin bu saatte Neşe hanımı rahatsız etmeğe ne hakkınız var? Uyuyor. Gerçi siz uykunuzu aldınız ama, o; ne mâlûm yeni yatmadığı. Biraz düşünelim bakalım. Ama ben, Neşe Yulaâ'ı okuyucularımın arzusu üzerine rahatsız edeceğim. Ne olursa olsun diyorum, dalıyorum içeri. Bir, iki, üç. Tamam dördüncü kat. Elim zile uzak kaldı. Bir tereddüt: «Yavrumsen gazetecisin. Utanma, vazifesini yapan birisin.» diyorum kendi kendime. Zirrr...

Biraz sonra kapı açılıyor. Hanım hanımcık bir bayan buyrun, diyor, acaip bakışlarla bana.

Nutkum tutuluyor. Bir şey diyemiyorum hemen:

Efendim... ben... şey... röportaj için Neşe hanımı rica edecektim. Acaba kendilerini...

— Bir dakika evlâdım, diyor ve içeri giriyor.

Bekliyorum... Biraz da sıkılarak. Öyle ya, sen kalk gel saat 8 de Neşe hanımı evde bulacaksın diye herkesi rahatsız et. Olur mu böyle şey canım.

— Acaba 4 te gelebilir misiniz diyor Neşe, diye cevap geliyor hemen. Canıma minnet benim. Hemen eveti bastırıp özür dileyerek saat 4 te foto arkadaşısıyla gelmek üzere ayrılıyorum. Sokağa çıkıyorum. Rahat bir nefes alıyorum. Öyle ya bunu da kazasız belâsız atlattık. Allah biz gazeteci kullarını koruyor.

★

Akşamın dördü. Güneş vakıyor ortağı. Ben, daha doğrusu biz, foto arkadaş gene yoldayız. Bu sefer kalbimiz serin, rahat rahat konuşmaya gidiyoruz. Sokağa giriyoruz. Neşe hanımın annesi balkonda bi-

zi bekliyor. Hemen 4 kat merdiveni tırmanıyoruz. Nefes nefese bu sefer zil çalmadan kapı açılıyor. İçeri giriyoruz. Rahat koltuklar. İnsan basbayağı dinleniyor hemen oturunca.

Henüz oturmuştuk ki şahâne güzelliği ile Neşe Yulaç görünüyor. El sıkışmalar, tanışmalar. Tekrar oturuyoruz. İkram ettiği sigaraları içerken hayatı boyunca unutamıyacağı bir hâtırasını rica ediyorum kendisinden.

Dünden hazırmış anlatmaya her halde. Heyecanlı heyecanlı başladı:

— 1951 senesinde Ayhan Işık'la «Kanun Namına» filmi için çeviriyorduk. Filmin son sahnelerinde benim, Ayhan tarafından vurulup olmam icap ediyordu. Sahne oldu. Ben felçli babamın yanında duruyordum. Ayhan, elinde tabanca önüme geldi. Ben çok korkarım tabancadan. O gün de meğerse çok barut koymuşlar, biliyorlar benim korktuğumu. Onun için. Zavallı Ayhan da herhalde heyecandan (çünkü onun da benim de ilk filmimizdi) olacak göğsüme rişan alıyor. Ateş ediyor ve ben bittabi vurulduğumu hissediyordum ama hiç belli etmeden neticeye gidiyor, ölüyorum. Rolüm bittikten sonra benim yaralı olduğumu anlıyorlar. Derhal müdahale ediliyor.

NEŞE YULAÇ — Arkadaşımız Erol Taneri ile beraber.

Hastahaneye götürüyorlar. İlaç, doktor derken geçiyor. Geçiyor ama, Ayhan gidip gelip: «Ya gözüne nişan alsaydım Neşe» diyor. Neyse büyük geçmiş olsun sanatkârimıza. Ucuz kurtulmuş.

Hikâyesi bitince kalkıyor yanımızdan. Mutfağa gidiyor. Anlaşılan bir şeyler hazırlıyor. Fotoya makinesini hazırlamasını söylüyorum. Elinde buz gibi vişne şuruplarıyla geliyor Neşe Yulaç. Oh!... Bu değ-

di doğrusu. Kana kana içiyoruz. Çok güzel.

Merak bu ya, sinemaya nasıl başladınız, diye soruyorum. Hem gülüyor, hem cevap veriyor:

— Gene 1951 senesinde iken Şehir Tiyatrosunun açmış olduğu imtihana girdim. 60 genç kız-içinde birincisi ben geldim. İşte bu suretle hem tiyatroya, hem de sinemaya başladım. Çünkü her ikisi de aynı anda oldu.

Aklıma bir gün önce duy-

duğum bir hırsızlık vakası geliyor. Gayri ihtiyar gülüyorum. Soruyor bana. Hatırlatıyorum, o da gülmeye başlıyor. Şimdi bizim gülmemize fotoğrafçı hayret ediyor. İşini bırakıyor, soruyor neden güldüğümüzü. Anlatmasını ben rica ediyorum Neşe hanımdan. Anlatıyor:

— Geçenlerde Bebek sırtında Adnan Şensesle (Ümitsiz Bekleyiş) filmini çeviriyorduk. İki kişi arabamın camını açık buluyor ve içinden ne var ne yok hepsini alıp kaçıyorlar. Biz sonradan farkına varıyoruz. Uzaktan iki kişinin paketlerle kaçtığını gören Adnan, arabayla bunları takip ediyor. Neticede yakalanıyorlar ama, özürleri kabahatlerinden baskın: «Biz, diyorlar. Sizi turist zannetmiştik. Onun için de niye turist gelmez dı-soyduk.» Bakın şuna. Bir yoruz.

Kıymetli bir hâtırası var Neşenin. Büfenin üstünde duruyor. Bu bir el büstüdür. Yumruk halinde sıkılmış ve üzerinde eski türkçe yazılar yazılı olan bu pek kıymetli büst, sanatkârimıza merhum kayınpederi Ankara Valisi Nevzat Tandoğan tarafın-

dan bizzat poz vererek yaptırdığı ve hediye ettiği mânevi kıymeti fazla bir büst. Hakikaten bakıldığında zaman cesaretin bir sembolü. Müthiş bir mâna var elde.

Neşe diye çağırılıyor iğ-gerden, soruyorum kim diye; Meğerse kızı Zeynep'miş. Hiç bir zaman annesine «anne» demezmiş. Yaşlınsanları bile adıyla çağırıyor Zeynep. Yerinde duramıyor, yaramaz mı yaramaz.

— Hayatımda en sevdiğim varlık kızımıdır, diyor. Onun, ideal biri olması için elimden geleni yapacağım.

Neşe hanım yoruldu flâşın altında poz vermekten. Bizim foto pek insafsız canım. Resim üzerine resim çekiyor. Ha işte nihayet bitti. İşim var diyerek ayrılıyor yanımızdan. Ben biraz daha kalıp soru sormak, okuyucularımızı daha da aydınlatmak istiyorum. Birer sigara daha yakıyoruz karşılıklı.

— Neşe hanım, 24 saat bir ömrünüz kalmış olsa ne yapardınız?

Demeye kalmadı. Sigarısından derin bir nefes çekerek:

— Ne mi yapardım? Hiç bir şey. Zaten korkudan ölürdüm, diyor.

Hayatında yalnız 3 şeyden korkuyor. Karanlıktan, yalnız kalmaktan, gök gü-rültüsünden. Bunları söylerken bile bir korku geçiriyordu sanki.

— Aşk hakkında bir şey söylemek istemez misiniz?

— Aşk hakkında hiç bir şey bilmiyorum. Zaten bir defa âşık oldum ve evlendim.

— On milyonluk bir mî-rasa kondunuz. Ne yaparsınız?

Bir an düşünüyor. Dalıyor bir yere gözleri. Sonra:

— Her halde seyahat ederdim. Çünkü çok severim gezmeyi, diyor.

Karşılıklı konuşuyoruz. Her şeyi anlatıyor bana. Sinemadan. Sinemanın iyili-

(Devamı 31. sayıfede)

Londra'ya gidiyor

11. Berlin Film Festivalinden henüz dönen, değerli sanatçımız Lâle Oraloğlu, yakında Londra'ya gidecektir.

2. Türk Film Festivalinde, en iyi kadın oyuncu seçilen bu sanatçımız Londra'ya İngiltere hükümetinin davetlisi olarak gidecek ve bir buçuk ay kalacaktır.

«Kırık Çanaklar» isimli kordelâımızın, Almanya'da gösterilmesinden sonra yapılan bu davet, değerli sanatçımız yönünden büyük bir önem taşımaktadır.

Sanat ve kültürüne güvenmediğimiz Lâle Oraloğlu'nun bu seyahatinin hem kendisi ve hem de memleketimiz için faydalı olacağına inanıyoruz.

Berlin dönüşü Lâle Oraloğlu'na yapılan bu teklif, sanatçımızı fazlasıyla memnun etmiştir.

Bir buçuk ay sürecek olan bu gezide takip edeceği program genel olarak şöyledir: Bir buçuk ay müddetle İngiltere'deki ROYAL COURT Tiyatrosunda temsiller verecek ve bu arada aynı tiyatrodaki rejisörlerden birinden, rejî dersleri alacaktır.

İngiltere'de, büyük söz sahiplerinden biri olan Peter Roger'den ders alacak olan Lâle Oraloğlu'nun yurda dönüşünde Türk tiyatroları için birçok yenilikler getireceğine inanıyoruz.

Türk sinema ve tiyatroları için büyük bir değer taşıyan, genç ve güzel sanatçımız, bu arada ayrıca bazı tetkiklerde bulunacaktır. Bu tetkikleri ise, İngiliz filmciliğine ve film teknolojisine ait olacaktır.

Lâle Oraloğlu, daha sonra Strasford'a Shakespeare Festivalini takip için geçecektir.

Sanatçının önümüzdeki yıl faaliyetini tekrar devam ettireceği «6 Tiyatrosu» nun işle-

İNGİLTERE'YE GİDİYOR ★ 2. Türk Film Festivalinde «En Başarılı Aktris» seçilen Lâle Oraloğlu, İngiliz Hükümetinin davetlisi olarak 30 Temmuz'da Londra'ya gidiyor. Yukarıdaki resimde Lâle Oraloğlu: «Hatırla Sevgilim» i filme alacak olan rejisör Dr. A. Ayanak ve prodüktör Agop ile beraber.

rini ise eşi Ali Z. Oraloğlu takip edecektir.

Tekrar Şile'ye

Rejisör Abdurrahman Palay ile asistanı Saltuk Kaplangı, «Kırık Aşk» adlı kordelânın çekimini bitirir bitirmez, Şile'ye gitmişlerdir. Her iki sanatçı kısa bir tatilden sonra yine Dar Film'in «Bir Yabancı» adlı kordelâsını çekmeğe başlayacaklardır.

Adaya bir

Site Film'in yapmakta olduğu «Boş Yuva» adlı kordelânın bazı sahnelerini çekmek üzere, bütün ekip Memduh Ün'ün başkanlığında bu cumartesi günü Büyükkada'ya gidecektir.

Bazı sahnelerinde merkebe binmek icabettiğinden, bu iş için en iyi yer olarak Ada tayin edilmiştir.

Göksel Arsoy, Fatma Girik ve Leylâ Sayar'ın teşkil ettiği «as» lar gurubunun yanında, diğerleri de yer almaktadırlar.

Bugünlerde film piyasasında başgösteren iş buhranından nefes almaya bile vakit bulamayan sanatçılar, bu işten fazlasıyla memnun görünmektedirler. Zira işten-güçten,

başlarını bile kaşıyacak vakitleri olmayan yıldızlarımız bu vesile ile deniz kenarına kadar gitmiş bulunacaklardır. Fabii o kadar yakına geldikten sonra, nasıl olsa girebilmeleri için bir fırsat çıkaca-

ğı muhakkaktır. Hiç olmazsa bu fırsat ve imkânı hazırlayacak sebepleri, bolca bulabileceklerdir.

Netekim, ekibin aslarından Fatma Girik bu imkânı kendine hazırlayıverince diğerle-

TATİL BAŞLIYOR ★ Abdurrahman Palay ile beraber «Kırık Aşk» adlı kordelâyı tamamlayan Saltuk Kaplangı, kartsı Birsen Kaplangı ile Şile'de.

Muhterem Nur'un arabası

— Yok... Yok... Siyah olsun.

— Neden başka bir renk değil de siyah istiyorsunuz?

— Siyah daha iyi resim veriyor da ondan...

Beyoğlunun meşhur mağazalarından birinde geçiyordu bu konuşmalar.

Mevsim yaz... Malûm a.. Hava sıcak, deniz tatlı ve ılık... Böyle bir mevsimde yüzmekten daha tatlı ne olabilir?

Güneşte dolaşmakta Muhterem Nur'un altında ter damlaları birikiyordu. Bir ara kendi kendine:

— Bıktım, artık böyle dolaşmaktan. Her gün taksilere dünyanın parasını veriyorum. O da cabası.

Böyle söyleyen Muhterem Nur hakikaten araba almak için teşebbüse geçmişti bile. Hatta, 37.500 liraya pazarlığım yaptığı bir Chevrolet araba ile tecrübe gezilerine başlamıştı bile.

Araba almak kolay diye düşünüyorum. Ama ya ehliyet işi ne olacak? Çünkü büyük sanatçımız daha şimdiden, arabayı kendinin kullanacağını söylüyor. Mamafih onun için ehliyet almak da pek o kadar zor olmaz zannedirim...

Araba, ehliyet, İktisat... Bu ve buna benzer kelimeleri, bu günlerde Muhterem Nur'un ağzından sık sık duymak kabil. O da paranın altın olduğunu anlamışa benziyor.. Hatta bu hususta kendisi şunları söylemektedir:

— Bu gençlik ve şöhret devri her zaman aynı hızla devam etmez ya... Beş on sene sonra anne rolleri oynamayı göze almaktan, şimdiden tedbir almak daha akıllıca bir hareket olur.

Bunları düşünebilene aşk olsun vallahi...

MUALLA KAVNAK ★ 11. Berlin Festivalinde Türkiyeyi temsil eden güzel aktrisimiz, Divan Pastanesinde arkadaşımız Meral Sayın ile beraber.

ri de boş durmadılar. Fırsatı ganimet bilenler soluğu Büyüka'da aldılar.

İş gününün cumartesiye rastlaması ve cuma gününden de işlerinin olmamasını fırsat bilen bir gurup, cuma günü sabah, saat 9.00 ekspresi ile adaya hareket ettiler.

Reha Yurdakul ile beraber bir günlük bir ada sefası yapacak olan Fatma Girik, daha sabahın giderek oteldeki

yerini ayırtmıştır. Bir günlük bir eğlence ile yorgunluğunu gidermeyi düşünen Fatma ve Reha, denizin hasreti ve serin suların hayali ile haftalardır ter dökmekteydiler.

Hepinizin gayet iyi bildiği gibi, bir günlük bu deniz gezisinde Fatma Girik ve Reha Yurdakul, Madam Pıt-Pıt'ın misafiri olacaklardır.

Her ikisine de iyi eğlenceler dileriz.

Berlin dönüşü

11. Berlin Film Festivaline iştirak eden sanatçılarımızdan Muallâ Kavnak, yakında

başlayacağı yeni kordelâlarından evvel bir müddet istirahat etmeyi uygun bulduğundan boş vakitlerini plâjlarda geçirmektedir.

Orhan Günşiray kaza geçirdi

Beyaz perdemizin Tatlı Belâsı ve Don Juan'ı Orhan Günşiray bugünlerde fasilasız çalışmaktadır. Bu sezon oniki filmde birden oynayan Günşiray bütün bu filmlere birden yetişebilmek için hayli zahmet çekmekle beraber, gene de yetişmektedir.

Geçenlerde bir film çalışmasından dönerken bir otomobil kazası atlatmıştır.

Dolmabahçe'de vuku bulan kazaya, frenleri patlayan bir Belediye otobüsü sebebiyet vermiştir.

Pesen Film'in «Çapkınlar» isimli kordelâsının bazı sahnelerinin çekiminden, Nevzat Pesen'e ait mavi Buick araba ile Taksim'e gelirken, frenleri patlayan bir Belediye otobüsü kendilerine bindirmiştir.

Büyük bir korku geçirmelelerine rağmen kendilerine bir şey olmamış, sadece arabanın hafif yaralar almasıyla bu kaza atlatılmıştır.

Kendilerine geçmiş olsun deriz.

KAZA GEÇİRDİ ★ Perdemizin çalışkan jönü Orhan Günşiray, «Dolandırıcılar Şahu» nun prömiyeri için gittiği Aydın'da muhabirimizle.

Gül Gülgün'ün çilesi

Son günlerde, Gül Gülgün hakkında çıkan haberler, epey üzücü. Evlendi evlenecek terken, birdenbire ayrılıverdi.

Kolay değil. Sen kalk, bir sürü hazırlık yap, eşi dostu bu iş için ayaklandır, sonra iş bozulversin. Kim olsa bu iş için üzüldü.

Evlenme işinin suya düşmesinden sonra, Gül Gülgün de bu üzüntüsünü gidermek için bir müddet ortadan kaybolmaya karar vermiş olacak galiba. Çünkü, bu hafta içerisinde, Şehir Tiyatrolarından bir arkadaşı ile beraber, kampinge katıldı. Belediyeye ait, Florya kamplarında şimdi zamanının büyük bir kısmını denize girmekle

ÇAY BAHÇESİNDE SON GECE ★ Muhterem Nur ve arkadaşları, son defa olarak burada buluştular. Yarın gece nerede toplanacaklar acaba?

«Ümitsiz Bekleyiş» adlı kordelâda, Adnan Şenses, Evrim Fer ve Neşe Yulaç başrolleri paylaşmaktadır. Hepsisi de ayrı ayrı birer kaabiliyet olan bu sanatçılardan birşeyler beklemek elbette ki bizlerin en tabii hakkıdır. En genç rejisörlerimizden, Ülkü Erakalın da, filmin iyi olabilmesi için elinden gelen her şeyi yapmakta ve bütün gücü ile çalışmaktadır.

Yalnız, bizi olduğu kadar, bütün seyircileri de düşündüren bir taraf var: Acaba Suzan Yakar, bu film için gerekli prodüksiyon masraflarını kesintisiz yapacak mı?

Bundan evvel yaptığı film-leri ve çalışma sistemini göz önüne alırsak, bu zayıf bir ihtimal ama, inşallah yanılmıyızdır.

Fakat her şeyden evvel, genç zekâlara inanıp, güveniyoruz...

Gene mi Muhterem?

Adını, sinema dergilerinin sütunlarında sık sık okuduğumuz Muhterem Nur, bu hafta gene sahnede.

Yazın gelmesi ile, gazinolara artan rağbet dolayısıyla Muhterem de Lunapark'a dandanmıştı.

İşten vakit bulduğu zamanlar, soluğu Lunapark'taki Çay

Bahçesinde alan Muhterem Nur, geçenlerde bu ziyaretlerinin sonuncusunu yaptığını söylemiştir.

İş anlaşmaları ve buna benzer daha bir sürü işini idare ettiği ve bir nevi işyeri haline getirdiği bu Çay Bahçesine vedâ etmesine sebep de, idarenin kâğıt oyununu yasak etmesi.

Leylâ Sayar'ın annesi, Handan hanımla beraber hemen hemen her gece ziyaret etmeyi itiyat haline getirdikleri bu Çay Bahçesinde, blüm oynayarak hoşça vakit geçirmeye çalışıyorlardı.

Halbuki, idare tarafından kâğıt oyununun yasak edilmesi bu eğlenceyi ortadan kaldırdıncı, Muhterem Nur da son olarak bir veda ziyareti yapmış ve bundan sonra gelmeyeceğini söylemiştir.

Bakalım bundan sonraki durak neresi?

Kime ne?

İzmir'deki temsililerine devam ettikleri sırada, Siteciler, karşılarında birdenbire Kenan Pars'ı görünce şaşırıldılar. Çünkü son zamanlarda moda haline gelmişti bu gibi ziyaretler. İstanbul - İzmir ve İstanbul - Ankara arasında mekik dokuyan bazı sanatçılar vardı son zamanlarda. Hem

yekûnları da bir hayli kabarıktı. Acaba?... diye düşünmüşlerdi Kenan Pars için de. Fakat, bu sempatik ve yakışıklı jönümüz İstanbul'u kurutup da İzmir'e gelmiş olamazdı.

Fakat az sonra yapılan hoş-beşten sonra durumu anlamakta gecikmediler. Kenan Pars, tahmin edildiği gibi bir gönül meselesi için değil de, İzmir'de oynayacak bir filminin galası için gelmişti oraya.

KENAN PARS ★ Gala için İzmir'e gitti...

GÜL GÜLGÜN ★ Kaderden mi, neden?

geçiriyor. Arkadaşı, Melâhat Hasanoğlu ile beraber, yazın tadını çıkarmaya çalışıyorlar. Ondan artakalan zamanlarını ise, ekseriyetle uyumak ve düşünmekle geçiriyor.

Çile mi dolduruyor dersiniz?

Bize kalırsa, tamamen tersi...

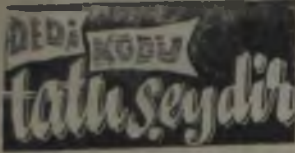
Bir bomba mı?

Suzan Yakar'ın kurduğu Yakar Film, bir firma olarak kendini piyasaya kabul ettirmeye çalışıyor.

Bu sezon için, rejisör Ülkü Erakalın'a yaptırdığı kordelâda epey iddialı.

BİR BOMBA MI? Yakar Filmin «Umutsuz Bekleyiş» inde Adann Şenses, Evrim Fer, Neşe Yulaç ve Yavuz Cener.

Samimi arkadaşlık

Bizde âdeta bir hastalık haline gelmiştir. Birbirleriyle arkadaşlık yapan sanatçılar, işi kısa zamanda aşka ve gönül işine döküveriyorlar. Fakat bunun aksi de yok değil hani... Misal mi istiyorsunuz?

İşte A. Tarık ile Fatma Girik! Gayet iyi iki arkadaş sadece.. İş dedikoduya ve şarlatanlığa dökmeden arkadaşlıklarını pekâlâ yürütebiliyorlar. Demek bu tarz, samimî bir arkadaşlık da mümkünmüş.

Temennimiz bu arkadaşlığın, böylece devam etmesidir.

Nedim Otyam babasını kaybetti

Geçen hafta içinde aldığı

mız bir habere göre Nedim Otyam'ın babası ölmüştür.

Türk sinemasında uzun seneler çalışmış ve büyük yardımları bulunan bu sanatçının acısına bütün kalbimizle iştirak eder, kendisine baş sağlığı dileriz.

Kırık Çanaklar

Halit Refiğ'in, bir sanatçı olarak zorladığı kapılara karşılık, Be - Ya Film sahibi Nusret İkbâl ise bir iktisatçı ve iş adamı olarak, lehimize bazı kapıları zorlamaktadır.

Rejisör Memduh Ün'ün idaresinde çevrilmiş olan «Kırık Çanaklar» 11. Berlin Film Festivaline iştirak edince, birçok devletlerden câzip teklifler almış ve birçoklarıyla de bazı anlaşmalar yapılmıştır.

Senelemdir özlemini duyduğumuz bu dünya pazarının kapıları, nihayet yavaş yavaş aralanmaya başlamıştır.

Filmin Berlin'de gösterilişini müteakip, birçok devletlerden çeşitli teklifler gelmiştir.

Bu teklifler arasında en câzip olanlar seçilmiş ve onlarla anlaşma yoluna gidilmiştir.

En son aldığımız haberlere göre, «Kırık Çanaklar», Endonezya, Arjantin, Brezilya, Mısır, Yunanistan ve Kıbrıs'a fiks değerler üzerinden satılmış, öte yanda Almanya, A-

merika ve Avusturya'ya ise, asgarî garantilerle verilmiştir.

Bundan başka, İngiltere, Belçika ve Pakistan ile yapılan pazarlık devam etmekte olup, her üç devlet ile de müsbet anlaşmalar yapılacağı büyük bir ihtimal dahilindedir.

Bu arada Hindistan ise para vermektense imtina ederek mübadele yolunu tercih etmiş ve «Kırık Çanaklar»ımıza karşılık, aynı değerde olmak üzere, karşılığında bir film vermeyi taahhüt etmiştir.

Para ile, fiks olarak verildiği yerlerde, filmimize ödenecek olan miktarlar şu şekilde sıralanmaktadır.

Endonezya:	30.000 TL.
Arjantin:	15.000 TL.
Brezilya:	20.000 TL.
Mısır:	25.000 TL.
Yunanistan:	12.000 TL.
Kıbrıs:	11.000 TL.

Y e k ü n : 113.000 TL.

Fiks olarak yapılan bu satış sadece «Kırık Çanaklar» filmine ait olup, bundan başka bu arada daha bazı filmlerin de satış imkânları bulunmuş ve satılmıştır.

Meselâ, Yunanistan, gene Be - Ya Film'e ait beş film daha almış ve onların da her birine, üstüste 12 şer bin lira vererek, Be - Ya filme tam 72.000 TL. sı ödemiştir. Gene aynı şekilde hareket eden Kıbrıs da, «Kırık Çanaklar»dan başka iki film daha almış ve onlar için de üstüste 11 er bin lira ödeyerek, Be - Ya Film'e tam 33.000 TL. sı ödemiştir.

Bu hesaba göre Be - Ya Film'in kendine ve dolayısıyla memleketimize kazandırdığı döviz miktarı, şimdilik tam 195.000 TL. sıdır.

Yeni pazarların bulunmasına başlangıç teşkil eden bu olayın, sinemamız için değeri sonsuzdur.

Hem kendilerine ve hem de memleketimize, büyük meblâğlar kazandıracak olan kaliteli filmlerin yapılmasına çalışmak ve bu yolda ileri adımlar atmak ilk gayelerimiz arasında yer almalıdır.

Şimdiye kadar, Türkiye'de-

TEKÇE ve GIRİK
Samimî arkadaşlık

ki sinema adetlerinin mahdut oluşu ve bu sinemalardan yapılacak hasılatın da belirli oluşundan şikâyet ederek, filmlere para harcamaktan kaçınan prodüktörlerimiz, bundan böyle, neyi bahane edecekler merak ediyoruz.

Be - Ya Film'e teşekkür eder, diğer devletlerle yapılmaya çalışılan anlaşmalarında en iyi sonuçları almasını bütün kalbimizle dileriz.

Açık mektup

Geçen hafta içerisinde, derгимizden bir yazarımız, can arkadaşımız Hayri Caner, askerliğini yapmak üzere Gaziantep'e gitti. Hafta arasında kendisinden bir telgraf aldığımız gibi onu bir de mektup takip etti.

Mektuba şöyle başlıyordu:

Gaziantep, 15 Temmuz 1961
Adres: Hayri Caner
İpek Palas oteli
GAZİANTEP

İşte, Gaziantep'ten sizlere ilk mektubum. Sözün neresinden başlayacağımı bilemiyorum. Şu arkada bıraktığım saatler, ne kadar hareketli, değişik geçti bilerseniz.

Perşembe akşamı saat 7.30 da Sirkeci'den hareket eden otobüsümüz, cuma akşamı saat 9.00 da Gaziantep'e gelmiş oldu, diyor ve bütün olan hâdiseleri, sıra ile anlatarak devam ediyordu.

Bu kadar yabancı olduğu yerleri ne kadar garipsediğini ve bizlerden, İstanbul'dan ve çok sevdiği şeylerden uzak kalmanın verdiği aripliği, yalnızlığı nasıl da sinesine çekmeye çalıştığını görür gibi oluyoruz.

Memleketinden ve muhitinden binlerce kilometre uzak bir yerde olmanın acısı ve duyulan yalnızlık, gariplik, nasıl giderilir? Ama ne çare elden gelen bir şey yok. Mammafi, Hayri'miz buna da bir çare bulmakta gecikmemiş. Bakın bizlere bunu nasıl anlatıyor. O satırları okurken, âdeta, bambaşka diyarlarda cereyan eden olayları kendi-

GAZİANTEP YOLCUSU ★ Parmak Çocuk Hayri Caner'imiz, kendisini vatani vazifeshane götürecektir. SİNEMA ekibi, sempatik arkadaşlarını omuz üstünde taşıyarak bu otobüse bindirmişlerdir.

ne konu olarak alan bir romanla devam ediyordu. Demek gece olanları hatırlamıyordu. Olur a...

«Yorgun, bitkin, kızgın, bir çok şeylere küfür eden —hem de nasıl küfür— bir insan olarak İpek Palas'ın 10 numaralı odasının yumuşak yatağına uzanınca, hemen uyuyabileceğimi sanmışım. Ne gezer?»

Hemen karşı binadan, ayyuka çıkan bir orkestranın gürültüsü... Tanıdığım, bildiğim şarkıları —batı müziğinden— tanımadığım, bilmediğim seslerle beni çileden çıkarmak üzereydi. Hemen yan sokaklardan birinden, bir Arap radyosunun keyif verici, cırtlak seslerle söylenen şarkısını da buna ekleyiverin...

Benim durumumda olan bir insanın yapabileceği tek şey vardı, o anda... Yaptım...

Kalkıp giyindim. Aşağı indim. Otel kâtibine, bu orkestra gürültüsünün nereden geldiğini sordum. Tarif etti. İyi bir barmış orası.»

Daha sonra yazısına, ertesi sabah olan hâdiseleri anlat-

lâda... Ümit edilebilir, bu kordelânın peşine şirket bir dedektif takmak mecburiyetinde kalacak... Çünkü yaz programı münasebetiyle, yazlık sinema salonlarına kiralanan film, şirketin haberi olmadan el değiştirmektedir. Filmi kiralayan sinema, şirketin müsaadesini almadan onu başka sinema salonlarına vermemiş...

Durumdan haberdar olan Kemal Film, zabıta ve polis vasıtasıyla bu işi önlemeye muvaffak olmuş durum-

Çünkü yaz programı münasebetiyle, yazlık sinema salonlarına kiralanan film, şirketin haberi olmadan onu başka sinema salonlarına vermemiş... Durumdan haberdar olan Kemal Film, zabıta ve polis vasıtasıyla bu işi önlemeye muvaffak olmuş durum-

Şimdilik kendisine sıhhat ve başarılar dilemekten ileri gitmeyen, bu açık mektubumuzla bizleri hatırlaması کافی.

Sevgilerimizle
SİNEMA Alled - İstanbul

Resmigeçit

«Güzeller Resmigeçidi» deyince sakın aklınıza bir güzellik müsabakası gelmesin... Bu sadece Kemal Film'in son çevirdiği kordelânın adıdır. Ama, ne var ki, bu kordelânın bugünlerde başı biraz be-

Acı haber

Acı haber

Bu hafta arasında almış bulunduğumuz ikinci ölüm haberi de Efgan Efekan'ın anneannesi'nin ölümü olmuştur.

Bu duruma fazlaıyla üzülerek Efgan Efekan birkaç gün ortalarında görülmemiştir.

Dergimiz adına, yakışıklı jönümüze geçmiş olsun der, acısına bütün kalbimizle iştirak ettiğimizi bildiririz.

Allah kalanlara uzun uzun ömürler versin.

DORUK VE ARSOY ★ Eğlencenin başlangıcındalar dışı. Filmin jönü, topu ağlara doğru fırlatıyor. Bakalım girecek mi? Her halde girmiş olacak ki, mükâfat olarak kendisine ççek veriyorlar.

Şöhretler LUNA PARK

Röportaj : Yücel HEKİMOĞLU

Luna-Parkta eğlenceler saat 16,00 dan sonradır. İnsanlar gölgelerin uzamağa başladığı saatlerde tek tek, çift çift, toplu halde burayı doldurmağa başlarlar. Sonra bir gün bitimi olur. Renk renk ışıklar yanar. İnsanlar neşeli, insanlar

mutludurlar. Bir müddet için de olsa dünya dertlerinden kurtulmaya çalışırlar.

Ve gece yarısına doğru kalabalıklar dağılır. Bütün bugi-bugiler bomboştur. Atlı karıncalar, döner dolanlar kahinleriyle, görevli

insanlarıyla başbaşa kalmışlardır.

Luna Park müstahdemi herkesi eğlendirebilmek için, yorulmuşlardır. Bitkindirler. Şimdi yatacak, ertesi gün geç saatlere kadar dinleneceklerdir. Nasıl olsa Luna-Parkta ilk kıpırdamışlar saat 16'00dan sonradır.

O gün öyle olmadı. Sabahın kör karanlığında, kilitli kapıların önünde bir pikap ve iki hususi araba durdu. Gelenler Yeşilçam sokağının insanlarıydılar. Kapılar açtırıldı. Luna - Parktakiler yorgun fakat memnundular. Erken kalkmışlardı ama bugün başkalarını eğlendireceklerine, kendileri eğleneceklerdi.

Pikaptan uzun uzun tahtalar, acaip makinalar, görülmedik şeyler indiriliyordu. Erken kalkan insanlar, sabahla beraber gelenlerin yanlarına sokuluyorlardı.

— Ağbi bu aynalar ne?

— Onlar ayna değil kardeşim. Reflektör. Yani güneş ışınlarını yansıtmaya yarayan şeyler. Büyük bir kontplâğın üzerine bafra paketlerinin aliminyumlu parlak kâğıtlarından belki yüzlerce yapılmış.

— Ya bu uzun uzun tah-

talar? Bu tekerlekli araba?

— O tahtalar ray. Yere döşeniyor. Üzerine araba konuyor. Onun üzerine de film çekme makinası. Onların yardımıyla kameranın hareketi kolaylaşıyor.

Sonra başkaları yanaşiyor yanımıza. Bizim yanımıza yaklaşıyorlar. Çünkü Güven Film ekibi patronundan en küçük işçisine kadar hummalı bir faaliyet halinde. Boş oturan bir biz varız. Kimi beyefendi, kimi ağbi, kimi arkadaşım diyor. Ellerinde artistlik okulundan alınmış diplomaları gösteriyor, bu filmde de oynamayı arzuladıklarını söylüyorlar.

Diplomanın hiç bir önemini olmadığını söylemiyorum. Gidin, diyorum rejisörle konuşun. Ama o elinizdeki kâğıttan bahsetmeyin. Nasılsa görünürler bu filmde. Bir Luna - Park sahnesi bu. Kadın - erkekli yüz kadar figüran gelmiş ama, kalabalık ne kadar çok olursa o kadar iyi. Bilhassa Atıf Yılmaz için. Ona, kalabalıkları en iyi yöneten rejisör diyorlar. Çalıştığı yerin tam havasını da vermesi şart zaten.

İşte Belgin Doruk ve Gökse Arsoy peş peşe geldiler. İş ahlâkı iyi oyuncular

KIZIL VAZO ★ Filmin jönü G. Arsoy ile rejisör A. Yılmaz bir arada. İkisi de neticeden emin.

Doruk'la Arsoy. Set'e tam söz verdikleri saatte geliyorlar. Gökselin yüzünde bir yorgunluk var. Bitkin bir durumda. Gözleri uykulu uykulu. Selâmlaşıyoruz.

— Niye böylesin? diyorum.

— Sabaha kadar çalıştım, diyor. Memduh Ün'ün filminde. Hep kavga sahneleri çektik. Paydos dediler. Berberde bir traş oldum, doğru buraya.

Traş dediği saç için değil, sakal için. Göksel hep berberde traş oluyor. Bunu huy edinmiş. Buna sebep cildinin inceliği. Her jilet sürüşünde mutlaka bir yerini kesiyormuş. Berber dikkat ediyor, diyor.

Herkes kendi dâvasında. Belgin Doruk ta prodüktörü karşısına almış:

— Öğleyin bana yalnız yoğurt alın, başka bir şey istemem, diye tenbih ediyor.

Sonra bize dönüyor:
(Devamı 31. sayfede)

DOLAŞICI HASTALIK ★ Kağıt oynama hastalığı, film piyasasında süratle ilerlemiş ve çalışma yerlerine kadar sokulmuştur. İşte misali...

Yazan :
Güngör ÖZSOY

— Motor...

Rejisör Memduh Ün, kollarım göğsünde çaprazlamıştı. Yavaş yavaş travelling yapmaya başlayan kameraya bakıyor, pencerenin yanından telefona doğru ilerleyen Leylâ Sayar'ı dikkatle takib ediyordu. Leylâ Sayar -filmdeki adı ile Şahika- bir an durup, masanın örtüsünü düzelterken hizmetçiye bakarak:

— Bugün izinlisin. Hemen gidebilirsin...

Hizmetçi önündeki işten başını kaldırarak:

— Peki hanımefendi...

Alelacele örtüyü düzelterip dışarı çıktı.

Leylâ, telefonun başına geldi. Ahizeyi aldı ve numarayı çevirmeye başladı;

— Alo... Sen misin? Ortalık kararınca gel... Seni çok özledim... Sakın geç kalma...

Leylâ telefonu kapadı. Memnun bir halde yavaş yavaş aynaya doğru ilerledi. Elleriyle, omuzlarına dökülen saçlarını okşadı. Sevgilisine işve yaparcasına, sol ayağının parmakları üzerine kalkıp, göz kırparak aynaya baktı. Bu sırada bir ses duyuldu:

— Hop... Hop... Olmadı, olmadı. Prova tekrarlanacak...

Elleriyle birtakım işaretler yapan Memduh Ün, aynaya doğru ilerledi:

— Biraz daha dikkatli ol. Ahizeyi yerine koyarken hareketlerin daha yumuşak olsun.

Aynı plân tekrar çekildi. Memduh Ün mütebessim:

— Hah... İşte böyle... Aman dikkatli olun çocuk-

lar. Çalışmalarımız boşa gitmesin. Haydi bakalım öbür plân hazırlanıncaya kadar dinlenin biraz.

İşini bitirir bitirmez etrafına bakınca, karşı köşede bütün olan biteni seyreden SİNEMA ekibini görünce gözlerinin içi gülerrek:

— Hiç haber vermezler mi yahu? Buyurun, buyurun... Görüyorsunuz işte! Hiç durmadan çalışıyoruz.

Mutad seramoniden sonra karşılıklı oturup konuşmaya başladık:

— Hangi filmi çekiyorsunuz?

— «Boş Yuva.»

— Mevzu itibarıyla nasıl bir şey?

— Aşk... Tamamiyle aşk mevzuunda...

BOŞ YUVA ★ Filmin yönü Göksele Arsoy ile, yöneticisi Memduh Ün bir arada. İkisi de meninun...

TOPLUM YONETİCİSİ ★
Asi generalin son emri!...

SEN MİSİN SEVGİLİM ★ «Boş Yuva» nın baş oyuncularından Leylâ Sayar, Memduh Ün'ün verdiği mizansenini yapıyor.

— Hangi artistler oynuyor?

— Göksel Arsoy, Fatma Girik, Leylâ Sayar, Reha Yurdakul, Metin Ersoy, Kâni Kıpçak ve Seniğ Orkan.

— Teknik işlerde yardımcılarınız?

— Operatörlüğünü Memduh Yükman, reji asistanlığını Erdoğan Tokatlı, yapıyor.

— Festivalimiz hakkında, bir düşünceniz var mı?

— Hayır.

— Bu film için?

— Bunun için de hayır. Vasat bir film oluyor bu.

— Hangi firma hesabına yapıyorsunuz?

— Site Film hesabına.

★

Memduh Ün ile yaptığı

DİNLENİYOR — Filmin jö-nu Göksel Arsoy, fırsattan istifade dinleniyor.

mız konuşma bitince, kenarda makyajını tazelemek-te olan Leylâ Sayar'a yaklaştım. Elindeki aynadan beni arkasında görünce başını çevirip:

— Ooo... Hoş geldiniz. Ne haber? dedi.

— Bizden iyilik. Çalışıyorsunuz işte... Ya sizde?

— Bizdeki daha berbat bir şey. İşten başımızı kıştıracak vakit bulamıyoruz. Gece gündüz iş...

— Desenize Muzaffer bey, sizden daha fazla şikâyetçi bu durumdan?

— Onun için belki ama... Ben memnunum şahsen.

— Ne o? Hayrola... Aranızdan karakedi mi geçti yoksa?

— Yoo... Çalışmayı daha çok seviyorum.

Ne demeli ki? Olur a... Ama bir yandan da düşünüyordum kendi kendime... Nasıl şevdi bu? Doğrusu bu piyasa içinde böyle, hislerini açık açık ifade edilecek bir kişi daha ya bulunur ya bulunmaz. Aşkol-sun vallahi.

Levlâ Sayar'ın yanından ayrılırken kafam bunlarla meşguldü.

Az sonra, uykudan yeni uyanan Göksel Arsoy ile Levlâ Sayar karşılıklı olarak bir sahnede oynamaya başladılar.

Süflenin zavıf verilmesi sebebiyle, başanlı bir oyun olmadı. Sahnenin tekrar çekilmesi için hazırlıklar yeniden yapılırken, filmin diğer kadın oyuncusu Fatma Girik içeri girdi.

Bir acap yürüyordu Fat-

ma Girik... Sirklerdeki pal-yaçolar gibi... Bunu gören rejisör merakla sordu:

— Ne o Fatma? Nasıl yürüyüş o öyle?

— Ne yapayım... Dün haricel sahnelerin çekimi sırasında güneş altında dekolte kıyafetle çalıştım. Sırtım yanmış. Çok aci-

FAL ★ Leylâ Sayar ile Fatma Girik, set çalışmaları arasında birbirlerinin iskambil falına bakıyorlar.

yor. Sulanınca ben de penisilin tozu serptim üzeri-ne.

Memduh Ün telâşla:

— Ne diyorsun sen? Yara olur sonra... Haydi, hemen bir cilt mütehassısına git.

Fatma Girik'in saçlarındaki değişikliği de farkeden Memduh Ün hayretle sordu:

— Saçlarına da ne oldu? Onları da mı güneş yaktı yoksa?

— Yoo... Güneş değil a-

ma berber yaktı saçlarımı.

— Nasıl yani?

— Bilmiyorum ama, perma yaparken, berber ilâcı fazla kaçırmış biraz. Saçlar yandı. Onun için de uçlarından biraz kesmek mecburiyetinde kaldı.

Fatma Girik, yanında, rejisör Halit Refiğ olduğu halde doktora gitmek üzere kapıdan çıktıktan sonra, Memduh Ün ellerini tekrar göğsünde çaprazlayıp bir an sessiz kaldı.

O anda, bir evvelki sahnede olduğundan daha kısacık olan saçlarına nasıl bir çare bulmalıydı Fatma Girik'in, diye düşündüğü her halinden belli oluyordu.

Gitmek üzere müsaade istediğimiz zaman uykudan yeni uyanır gibi bir hali vardı rejisörün.

Gözlerini bizden yana çe-

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

du.

YILDIZLARIN TEKZİBİ

Bir hastalık vardır. Bilmem hiç işittiniz mi? MEGALOMANY... Grekçe karşılığında (megalo = büyük) anlamına gelir. Mègalomany ise, büyüklük hastalığı anlamında kullanılan bir kelimedir.

Kişilikten veya diğer bazı özelliklerden yoksun bazı kimselerin mütelâ olduğu bu hastalık tehlikeli olduğu kadar, tedavisi de zordur. Küçük şahsiyetini, devasa bir cüsseye bürüyebilmek için söylenen korkunç yalanlar, kişileri birbirine düşürdüğü gibi, bazan bir cemiyeti de birbirine düşürebilir.

Bir şahsın veya toplum içinde yaşamaya mecbur olan birkaç şahsın bu hastalığa mütelâ olması, bu adamları cemiyetten tecrit ederek bir bakıma tedavi edilebilir. Fakat bir toplumun veya bu topluma hitap imkânlarına sahip bir neşriyatın topyekûnunun bu hastalığa mütelâ olması, büyük bir veba salgını kadar tehlikelidir. Ezilmesi, kökünün kurutulması lâzımdır.

Geçenlerde bir piknik yapıldı. Her şeyden evvel iyi bir düşünüşün, iyi bir mahsulü. Fakat gerçek öyle değil. Neden mi?

Pikniğe iştirak edenler Muhterem Nur, Efgan Efehan, Fikret Hakan, Muzaffer Nebioğlu, Sunav ve Nuray Uslu, Ekrem Bora, Diclehan Baban ve İsmail Kaan'dan müteşekkildiler.

Bahsettiğimiz neşriyatın, bu pikniği anlatan sahifesinde kimlerin

resmi yoktu ki? Hemen hemen bütün sinema dünyamız oradaydı sanki?

Acar Film'in «Ya Ben Ya O» isimli kordelâsının bazı sahnelerini çekmek üzere Ayvalığa giden ekipte bulunan Ayhan Işık ve Pervin Par. Halbuki, neşredilen o resim, filmin prodüktörü olan Melih Üstüngör tarafından, Ayvalık'ta çekilmiş bir resimdi.

Göksel Arsoy, Fatma Girik ve Memduh Ün'ün buldukları resim bambaşka bir yalanın mahsulü. Bu resim ise, Site Film'in «Boş Yuva» isimli kordelâsının bazı sahnelerinin çekimi sırasında verilen bir mo-

GÖKSEL ARSOY

O gün Göztepede idi...

şünememesi demek, okuyucunun da düşünemeyeceği demek değildir. Şayet bu kuş beyinli adamlar, böyle masa başında bir takım hilelerle, okuyucuyu aldatabileceklerini zannediyorlarsa, aldaniyorlar.

Bir meslektaş olarak, onların bu hareketlerinden dolayı, bizler büyük bir utanç duyuyoruz.

Ve bir meslektaş olarak, bu hususta susmayı tercih ederdik. Fakat, bize gelen okuyucu mektupları ve bu durumdan müşteki olan sanatçılarımızın devamlı ısrarı üzerine bu durumu açıklamak mecburiyetinde kaldık.

Şimdi bir hususu daha merak ediyoruz... Acaba, resimleri çıkan bu sanatçılardan, nâhoş hâdiselere mâruz kalanların bu zararları nasıl telâfi edilecek? Onların kendi ısrarları üzerine neşrettiğimiz bu yazı, bir bakıma bu işi halletmiş sayılır. Fakat onlar, kendi cephelerinden bu hatayı, nasıl telâfi edeceklerdir? Bir daha, o şahısların yüzüne nasıl bakacaklardır? Mamafih, bunun için de sinsi bir formülleri vardır herhalde?

Meslek hayatımızda zaman zaman karşılaştığımız bu ve buna benzer olaylar, meslek şerefimizi zedelemekten ve bizleri yalancı durumuna düşürmekten başka şeye yaramıyor.

Bizim, onlara arkadaşça, dostça bir teklifimiz, bir tavsiyemiz var: Masa başı yazılarına PAYDOS desinler, kâfi.

En büyük kazanç budur işte. Ama ne gezer?

LEYLA SAYAR

Kilyos'ta film çeviriyordu.

la esnasında ve tamamen Göztepe'de çekilerek, piknikteymiş gibi gösterilmek istenmişti.

Hay aksi şeytan... Ne kötü tesadüf? Mezkûr piknik günü, Muzaffer Tema, Leylâ Sayar ve Neriman Köksal da, rejisör Nevzat Pesen idaresinde çekilen «Çapkınlar» isimli kordelânın bazı sahnelerini çekmek üzere Kilyos'a gitmişlerdi. Neşredilen ve bir piknik havası vermek istenen resim ise, İzmir'in eski foto muhabiri, beyaz perdemizin «Kötü Adam» ı Hüseyin Baradan tarafından çekilmişti.

Her şey bir yana, ama biz bir tek düşünüyoruz: Ayhan Işık ve Göksel Arsoy gibi çiçeği burunda evliler bir pikniğe, ellerini kollarını sallayarak, yalnız mı giderler? Bu kadar cık basit bir ayrıntıyı, onların dü-

AYHAN IŞIK

Ayvalık neresi, Burgaz neresi...

Günlerdir güneş altında durmaktan, kapkara olmuş yüzünün ortasında, bir çift bembeyaz gözlerini aç-a konuşuyordu:

— Olmaz efendim olmaz... Plaja köpek sokamazsınız. Yasaktır...

— Ama bu köpek, diğerleri gibi sokak köpeği değil, diyordu karşısındaki. Sesi ağlamaklı bir hal almıştı. Fakat, diğeri, inadına ısrar ediyor ve bağırılmaktan parmak parmak olmuş boyun damarlarını şişire şişire konuşmasına ve itirazlarına devam ediyordu:

— Ne olursa olsun efendim... Köpeği plaja sokamazsınız. Ak-

si halde, plajı köpekle doldurmak icabeder.

— Peki, öyleyse, şimdi ne yapacağız?

— Dışarda bırakın efendim köpeğinizi...

— Nasıl olur öyle şey? Köpek, biz yokken burada durur mu?

— Ben orasını bilmem artık. Bir tarafa bağlayın öyleyse.

— Ama nasıl olur böyle şey?

Bırakın da girsin.

— Olmaz dedik ya efendim. Çok rica ederim bu mevzuda daha fazla ısrar etmeyin. Hem beni fazla meşgul etmeyin de işime gücüme bakayım.

Adam bu sözü söyler söylemez, bize arkasını döndü ve başka bir işle uğraşmaya başlamıştı.

O zamana kadar, hâdiseleri kendi seyrine bırakıp, sadece ve sadece seyretmekle yetinmiştim. Fakat işlerin sarpa saracağını görünce, müdahale etmek mecburiyetinde kaldım. Nihayet adama gazeteci olduğumuzu ve buraya eğlenmeye gelmediğimizi, sadece röportaj yapmaya geldiğimizi söyliyerek, biraz olsun yumuşatabildik. En sonunda, kumlara inmemesi ve terasta kalması şartıyla içeri girmesine izin verdi. İçeri girdik.

Pamella, bütün bu konuşmaların kendisi için olduğunu anlamıştı sanki... O zamana kadar gayet sessiz ve sakin duran hayvancağz, hırlamaya ve beyaz dişlerini kapıcıya göstermeye başlamıştı.

Hep beraber içeri girdiğimizde, Pamela'yı terasta bırakıp

Silvia

Röportaj : Gül
Orhan

sinematek.tv

Penses

biz hep beraber kumlara indik.
Hava sıcak, deniz tatlıydı.

★

Bir röportaj yapmak üzere, Fransız yıldız Silvia Penses ile temasa geçmiştik. Bir telefon konuşmasını müteakip, kendisinden bir randevu almıştık. İdarehanede buluşup, Ataköy plajına giderek, resim çekecektik.

Sevimli yıldız, tam söz verdiği saat ve dakikada içeri giriyordu. Bir - iki dakikalık hoş-beşten sonra, hep beraber kalkıp Ataköy'e yollandık.

Silvia Penses, yanına çok sevdiği köpeğini de almıştı. Neşe içinde süratle yol alırken foto muhabiri birdenbire atıldı:

— Pamella koyalım sizin köpeğin adını miss Penses, dedi. Ama dört motorlu değil de tek motorlu Pamella. Uzun uzun gülüşmelere vesile oldu bu söz. İşte böyle neşe içinde Ataköy plajına gelmiştik ki, başta anlattığım olay başımıza geldi.. Pamellayı plaja almıyorlardı.

Silvia Penses... Bir zamanların Hedica'sı... Türkiye'nin tath Yumurcak'ı....

Silvia Penses, ilk defa Acar Film tarafından Yumurcak isim-

li filmde baş rolü oynamak üzere Fransa'dan getirilmişti.. Yumurcak filminde gösterdiği başarı ve topladığı sempati, onu bir ikinci film için Türkiye'ye gelmeye teşvik etmişti. İşte en nihayet şimdi de, gene Acar Filmin yapacağı Yumurcak Faka Basmaz isimli kordelâsında oynamak üzere ikinci defa olarak İstanbul'a geliyordu.

Henüz onaltı yaşındaydı miss Penses. Aslen Macar'dı. Anne ve babası Macar olup Penses de, Macaristanda, Budapeşte'de doğmuş.

Sanat hayatı, altı yaşında başlıyor. İlk defa Prof. Elvira Rona'dan klasik dans dersleri almaya başlayan Penses, gene aynı yıllarda televizyon temsililerine çıkmaya başlamıştır.

Sanatkâr bir aileden geldiğini söyleyen Silvia Penses, kısa zamanda büyük bir isim olmakta gecikmemiştir.

Bu yıl içinde, Fransa'da yapılan ses kraliçeliği müsabakalarında derece almış ve Juke-Box

AÇILMA BOĞULURSUN ★ Boğulmak için açılmaya lüzum yok. Havanın sıcaklığı zaten boğucu. Miss Penses'in dekolte kıyafeti de bunu gösteriyor zaten.

Girl 1961 seçilerek, ve kendisine bir plâk dolabı hediye edilmiştir.

Soyunup da kumlara çıktığımızda etraftan, hayranlıkla bakışmalar birdenbire çoğalmıştı.

Çok güzel, ince ve narin bir vücudu vardı miss Penses'in. Gözlerinin içi çocuksu bir neşeyle gülüyor, etrafı ahenkli bir neşe saçıyordu. Türkçesi çok zayıftı. Çat pat konuşabiliyordu ancak..

Onun için konuşmalarını el-kol hareketleriyle tamamlıyor ve anlatmak istediklerini tam olarak ifade etmeye çalışıyordu.

— Ben, diyordu. Seviyorum Türkiye'yi ve Türk gençlerini. Var çok iyi arkadaşlık etmek onlarla... Ama yok onlarınki gibi anlayış ve arkadaşlık kadınlarda... Çok kıskanç... Hep kendilerini beğeniyorlar. Yok başka onlardan iyi, onlardan güzel...

O gün plâj bir hayli kalabalıktı. Yeni yeni resim çekmeye başlamıştık ki, miss Penses'i görenler, merakla etrafımızı sarmaya başladılar.

Resim çekme işi bitmiş ve hepimiz de bir naylı terlemiştik. Bir ara kumların üzerine uzanarak, konuşmaya başladık:

— Çok güzel burası, diyor. Çok güzel... Çok hoşuma gitti. Var yatmak kumlarda iyice... Var yanmak ama... Arada bir böyle takılıveriyor ve ne söyleyeceğini bilemiyordu. İşte o zaman kendi kendine kızıyor ve küçük yumrukları ile kumlara vuruyordu. Hemen sonra ilâve ediyor:

— Yok iyi bilmek Türkçe bende... Ne yapavım? diyor ve bu haliyle dahi bizleri güldürüyordu.

Yanın onaltı olmasına rağmen çok kaabiliyetli ve o nisbette de çalışkan bir hanım kız. Daha üç yaşındayken lisan dersleri almaya başlamış. Bu işe halen de devam ederek, Türkçesini ilerletmeye çalışıyormuş. Bundan evvel, bu dersler vasıtasıyla tam altı lisan öğrenmiş. Bir de ana lisani, eder yedi... Şayet Türkçeyi de öğrenirse sekiz olacak. Mübarek Nato Karargâhı sanki...

Hem konuşuyor ve hem de karşılıklı gülüşüyorduk. O hiç bir şeyin farkında değilmiş gibi çocuksu eğlenceleri ile bizleri güldürmeye çalışıyordu.

Duruyor, neşeli hareketlerle ellerini kumlara vuruyor, ayaklarını tempoyla oynatıp, kumlarda yuvarlanıyordu. Bu arada bizlerin de kendi neşesine iştirak edip eğlenmemizi istiyor ve bizi rahat bırakmayıp üzerimize kum atıyordu. Denize girdiğimiz zaman, balık gibi vücudu sular arasında hışırtilar çıkararak ilerliyordu. Hem yüzüyor ve hem de bizlere lâf yetiştirmeye çalışıyordu.

— Var, ben çok sevmek denizi ve güneşi. Çok iyi insan için. Hem sizin var bir, şey... Yani şey... Var, güneş evde, yok doktor.

Sonra, yüzlerimize su atıyor ve neşeli kahkahalarla gülüyordu. İstisnasız bir güzelliğe sahip vücudunu tekrar suların kucığına bırakıyordu.

Her tarafıyla bir sanatçı, her düşüncüsüyle bir hanımefendiydi miss Penses... Daima ileri gitmek ve daima yükselme için çalışıyordu. İnsan onu yakından tanıdıkça bir sürü de meziyetlerini öğreniyordu.

— Pul meraklısıyım, diyor. Bozuk düzen türkçesiyle.

★ Bu da pek sevinmiş hali. Kumlar gibi sıcak değil.

Sonra anlatıyordu.

— Çok çalışmak çok iyi. Var çok çalışmak, var az uyu-
mak. Ben çalışıyor çok türk-
çe, çünkü tanımak istiyor ben
sizi. Onun için de var çok o-
kumak türkçe kitaplar. Sizin
yazarların kitapları.

Bütün, bu konuşmalarına
rağmen fazla çalışmaktan da
şikâyet etmiyor değil hani.
Şimdilik kendine ait bir evi
olmadığından, otele kalmaya
meçbur oluşu onu çok üzü-
yor. Rahat çalışmadığını ve
rahat edemediğini söylemek-
te. İnsanın çok fazla çalışabil-
mesi için tam ve iyi bir isti-
rahatın ve gıdanın şart oldu-
ğunu söylüyor.

Denizden çıktığımızdan beri
kumlar üzerinde uzanmış ya-
tıyor, bir yandan da sohbet
ediyorduk.

Sabahtanberi beraberdik.
Bir ara dikkatimi çeken bir
şey oldu.

Sabahleyin bulduğumuz
zamanki konuşması ile şimdi-
ki arasında büyük bir fark,
hemen göze çarpıyordu. Göz-
le görülebilecek kadar sürat-
li bir ilerleme vardı türkçe-
sinde. Hem şimdi, sabahki ka-
dar el kol işaretlerine muh-
taç olmuyordu. Daha az takı-
lıyordu bazı yerlerde. Merak
edip sordum:

— Miss Penses...

— Evet, dedi güleräk.

— Şimdi daha iyi konuşu-
vorsunuz türkçeyi. Sabahle-
yin daha kötüydü.

— Lisan öğrenmeye büyük
bir kaabiliyet ve heves var
bende, dedi. Hem sonra ilk
geldiğim zaman vardı biraz
bilmek türkçe. Sonra biraz
unuttum Fransa'da. Şimdi
hatırlıyorum yavaş yavaş on-
ları. Hem siz de benim için
yavaş ve iyi konuşuyorsunuz.
Ondan olacak herhalde.

Bizim böyle, plâjda otur-
mamız, etrafımıza bir merak-
lı kalabalığının toplanmasına
sebepe olmuştu. Hayran hay-
ran bakan gözlerin etrafımız-
da meydana getirdiği halka,
yavaş yavaş daralıyordu. Bu
arada imza meraklıları ve fo-
toğraf koleksiyoncuları da fir-
satı ganimet bilmişlerdi. Hay-
ranlarına bol bol imza dağıt-
makla beraber, resim vereme-

di. Çünkü yanında yoktu. Bu-
na da ayrıca çok üzüldü. Ke-
derle başını iki yana sallar-
ken, bir yandan da kendi ken-
dine kızarak söyleniyordu:

— Nasıl da unuttum onla-
rı otele? Ama ben vardı zan-
netmek beni tanımazlar diye.

Vakit hayli ilerlemişti. Son
bir defa daha denize girip yı-
kandık. Duşlarımızı da yap-
tıktan sonra givirmek üzere
kabinelerimize dağıldık.

Giyinip geldiğimizde, Miss.
via Penses'i bizi bekler bul-
dum. Hepimizden erken givi-
nip hazırlanmıştı. Ellerini be-
line dayamış, ayaklarını iki
yana açmış ve güleräk bana
bakıyordu. Yanına gelir gel-
mez:

— Ben kız... Ama giyinmek
çabuk yine bende... Yok öyle
kadınlar gibi uzun giyinmek..
Vakit kıymetli benim, diyor
ve elini «İşte ben böyleyim»
der gibi salıyordu.

Giyinme faslı bitip de, tera-
sa çıktığımız zaman, Pamel-
la'yı bizi heyecanla bekler
bulduk. Pamela bambaşka
bir Pamela oluvermişti bir-
den. Artık tek motorlu değil
de dört motorlu olmuştu san-
ki. Kuyruğu dahil, her yanı
ayrı ayrı oynuyordu sevincin-
den. Sahibesinin ayaklarına
sürünüyor, memnuniyet ifade
eden hırıltılar çıkarıyordu.

— Yazık, yazık nonoşum...
Terlemişsin sevgilim diyerek
onu okşuyordu.

Hep beraber plâjdan çıkıp
arabaya atladığımız zaman va-
kit epey ilerlemişti. Hepimiz
de yorulmuştu. Gündüzki
günesin tesiri ile istakozlar
gibi kızarmıştık.

Yola çıktığımız zaman, ara-
banın pencerelerinden içeriye
dolan rüzgâr, insanı tatlı tat-
lı okşuyordu.

Ayrılma zamanı geldiğinde,
Silvia Penses, gene o kırık
türkçesiyle bize teşekkür edi-
yor ve iltifatlar yağdırıyordu:

— Eğlenmek oldu bugün,
çok çok güzel, diyordu. Siz-
ler çok iyi davrandı benim i-
çin... Ben çok memnu siz-
den. Ben her zaman bekler si-
zi.. Her istediğinizde gelebilir-
siniz otele... Gezeriz... Konu-
şuruz bol bol...

El sıkışarak ayrıldık.

BIYIKLARD A DENGE ★ Hani vücudu da yabana atılmaz.

Sevgili Ağabycığım, diye başlıyordu mektup. Bildiğiniz gibi, hep aynı şeyler. Evvelâ mahsus selâm edip büyüklerin ellerinden, küçüklerin de gözlerinden öpüyordu. Daha sonra İzmir'den, ağabeyisinden aldığı mektuptan, sıhhatinden ve işinden bahsediyordu.

Bu günlerde İzmir'de hava çok iyi gidiyordu. İşler de iyiydi...

Ya İstanbul nasıldı? Sonra ağabeyisinin, sıhhati ve işleri nasıldı?

En nihayet, acele mektup göndermesini rica ediyor ve mektubunu şöyle bitiriyordu:

— Sevgili ağabeyim. Artık mektubu bitirmeliyim. Burada, mektubuma son verirken, şayet bıyıklarından yer kalırsa, yanaklarından öperim.

İsim, tarih ve imza...

★

Baradan'ın evinde

«BURADA MEKTUBUMA SON VERİRKEN, ŞAYET BIYIKLARINDAN YER KALIRSA YANAKLARINDAN ÖPERİM.»

Röportaj : Orhan ÖZTÜRK

Pstacı, üzerinde, İZMİR - BASMANE damgası bulunan zarfı, karşısındaki adama verirken, hayretle karşısındaki yüzüne bakıyordu. Karşısındaki adam ise mütebessimdi.

Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Seyrek, fakat muntazam dişleri vardı ağızda. Ağzını, tamamiyle örten ve tâ kulaklarına kadar uzayan hafif kıvrıkcık, siyah bıyıkları vardı. Haddinden fazla uzun olan saçları, ensesini ve kulaklarını örtüyordu. Kulaklarının bulunduğu yerdeki saçlar, dudak üzerinden gelen bıyıklarla birleşiyordu.

Uzun boyunun verdiği hafif öne eğrilik ve bu saç ile bıyık ayrı bir özellik ve görünüş veriyordu ona...

Postacının uzattığı mektubu alan adam, onun kü-

çük kardeşinden geldiğini anlamakta gecikmedi.

İşte değerli okuyucular, sizlere küçük bir olayla beraber, tasvirini yaptığım bu şahıs, Hüseyin Baradan'dı.

Hüseyin Baradan, beyaz perdemizin yakın bir zamanda kazandığı, ender sanatçılardan biri. Pek kısa bir zamanda, kendine has oyunu ile, yıldızı birdenbire parlamaya başladı. Menfi rollerde, kötü adam tipleri için, bulunmaz bir değer. Bu senenin, en çok aranan artistlerinden bir tanesi... Başını kaşıyacak vakit bulamıyor...

★

— Otobüsten inince, evvelâ sola dön. Sonra ilk sokaktan sağa dön. Doğruca yürü. Önüne, bir futbol sahası gelecek. Onu geç!.. Tam karşıya bak. Bir pasaj göreceksin. Biber Pasajı... Kapıdan gir, ikinci kata çık, 27

numaranın ziline bas. Ben evde bekliyeceğim. Öbür çocukları da al gel. Hep beraber, şöyle... Ha... Nasıl olur? Tabii işiniz yıksa?

— Oldu, dedim. O gün pek bir işimiz yok. Hep beraber geliriz. Şimdilik eyvallah..

— Güle güle! Bekliyeceğim ha! Sakın unutayım deme..

— Merak etme sen.

Bir akşam, beni ve arkadaşları evine davet eden Hüseyin Baradan'ın evine gittiğimde, diğer arkadaşlar, daha erken gelmiş ve sohbet başlanmışlardı bile.

Zile bastığım zaman, içerden bir takım ayak sesleri duyulduktan sonra, kapı açıldı. Karşımda duran Hüseyin Baradan, candan bir gülümsemeye karşılıklı beni.

Sıcak, samimi bir hava

vardı içerde. Benden başka geç gelen olmadığı ve en erken olarak da benim gelmem icabettiğinden bir iki lâtife ettik.

Hep beraber gülüşerek konuşuyorduk. Bir ara konuşmalarımız hâtıralara geçti. Herkes başından geçmiş enteresan bir hâdiseyi anlattı. Sıra Hüseyin Baradan'a gelince:

— Benim başımdan geçen en enteresan vaka, Amerikan rejisörlerinden Elia Kazan ile tanışmam oldu, diye söze başladı.

Artistik mesleğine başlamadan evvel uzun seneler gazetecilik yapmış olan Hüseyin Baradan, bu işte epey tecrübe sahibi ve isim sahibi bir kimseydi. İzmir gazetelerinde, uzun seneler foto muhabirliği yaptıktan sonra, nihayet bir gün tesadüfen artist olmuştu.

Film çekmek üzere İzmir'e gelen bir ekiple röportaj yapmak vazifesi kendisine verilmişti. Röportaj yapmaya gittiğinde, orijinal tipi rejisörün dikkatini çekmiş ve ilk olarak o filmde tec-

SIHİRBAZ AKTÖR ★ Baradan, «SİNEMA» yazarlarına marifetlerini gösteriyor. Üstte alev yutuyor, sağda onları taşıyor, altta ise iskambilde hünerini yapıyor.

rübe edilmiştir. İşte bu tecrübe, onun meslek hayatında bir dönüm noktası olmuştur. O tarihten itibaren gazeteciliği son bulmuş ve buna karşılık artistliği başlamıştır.

Aradan pek kısa bir zaman geçmiş olmasına rağmen, günümüzün meşhurları arasına girmiştir.

Hüseyin Baradan, başından geçen olayı anlatmaya şöyle devam etti:

— Sabahleyin gazeteye uğradığımda, Türk asıllı Amerikan rejisörü Elia Kazan'ın, çevireceği bir film için tetkikler yapmak üzere İzmir'e geldiğini bildirdiler.

Ege bölgesinin Yunanlılar tarafından işgaline ait konuları, bu günleri hakikaten yaşamış kimselerin ağzından ve yerinde dinleyip tetkikler yapacaktım.

Bu işin takibi ve röportajı bana verildi.

Bu iş bana verilir verilmez ilk aklıma gelen, meşhur Çitlenbik'imiz Altan Erbulak oldu. O günlerde o da İzmirdeydi ve bir gün, bir konuş-

Biz her ikimiz de donakalmıştık. Bereket versin, biraz konuştuğuktan sonra, anemin bütün o harp senelelerini yaşadığını ve kendisine faydalı olacağını öğrendi de bize karşı biraz daha müsamahakâr davrandı ve hattâ o gece bize güzel bir yemek ziyafeti çekti.

O gün hep beraber otelden çıkarken, salonda beklemekte olan birkaç kişi, kendisine bir buket verip, belediye reisinin kendisi şerefine bir balo tertiplemediği-

ne verilen buketlere teşekkür dahi etmeden, hızlı adımlarla oterlden çıktı. Biz de beraber tabii, diye sözlerini bitirdi.

Bütün kötü rollerine rağmen gayet iyi kalpli ve hoşsohbet olan Hüseyin Baradan ile gecenin geç vakitlerine kadar konuştuk. Resimler çektik. Resimlerin çekilmesinde, değerli sanatçımızın zengin aksesuarından da istifade ettik. Kendine yakışacak her türlü kıyafet vardı. Külhan, balıkçı v.s.

Sokağa çıktığımızda arka-

ni ve kendisini şeref misafiri olarak davet ettiğini bildirdiler.

Balo için yapılan daveti kabul etmediği gibi, kendisi-

mızdan sesleniyordu;

— Bu sokağı doğru yürüyüp hemen sağa dönünce, caddeye çıkarsınız. İyi geceler...

ma sırasında bana, dünyada tanışmayı çok arzuladığı kimselerden bir tanesinin de Elia Kazan olduğunu söylemişti. Telefonu açıp onu buldum. Haberi verip, beraberce gitmeyi teklif ettim.

Altan'la beraber, kaldığı otele geldiğimizde bizi ikinci kata çıkarıp bir kapıyı gösterdiler.

Kapıyı tıklattım. İçerden duyulan «gir» sesiyle beraber, her ikimiz de odaya daldık.

Aman yarabbi, o ne manzaraydı öyle? Meşhur rejisörün kıyafeti, korkunç denemek kadar komikti. Ayağında, diz kapaklarını azıcık geçen beyaz bir don, sırtın-

da ise, derseklerini biraz geçen bir kıyafetle bizi karşıladı.

Çok bozuk bir türkçe ile bizi karşıladı. Gazeteci olduğumuzu söyler söylemez:

— Resim mi çekeceksiniz, röportaj mı yapacaksınız, ne hal ise hemen bitiriverin, zira sizinle kaybedecek vaktim yok, deyince, ben hayretle:

— Ama mister bu kıyafetle mi?

— Tabii tabii... Bunun hiç bir mahzuru yok, dedi ve bir takım kâğıtlar karıştırarak, bizim varlığımızdan haberi yokmuş gibi çalışmaya başladı.

CİLT KAPAKLARI

Birinci cildin kapaklarını almak isteyen abonelerimize de, arzu ettikleri takdirde, ödemeli olarak 5 TL. mukabilinde gönderilir.

İkinci cilde abone olmak istemeyip de, birinci cildi almak isteyenlere, bu cildi 25 TL. sına adreslerine ödemeli olarak gönderilir.

Ellerinde birinci cilde ait yirmibeş sayı bulunup da, onları hususi kapaklarımızla ciltlemek isteyenler için dergimiz bir kolaylık daha düşünmüştür. Ellerindeki dergilerle beraber, 10 TL. sını dergimiz adresine gönderenlerin ciltleri en kısa zamanda kendilerine gönderilecektir.

Müracaat etmekte acele ediniz...

BÜTÜN GÖZLER ONDA — Cavidan Dora, sanki hepsini büyülemiş.

CAVIDAN DORA'ya Misafir Gittik

CAVIDAN DORA, «ARTİST OLMASAYDIM AVUKAT OLURDUM»
DİYOR. ALLAH İNSANI BÖYLE AVUKATLARDAN KORUSUN.

Röportaj : Orhan ÖZTÜRK

Fotoğraflar : BELLÂ Fotoğraf Stüdyosu

Karşılıklı oturmuştuk. Herkes ne yapacağını bilemez vaziyette, karşısındakinin yüzüne bakıyordu. Bir ara ben de kapturdım kendimi bu havaya ama çabuk toparlandım. Sessizliği bozmak amacıyla ilk defa, şöyle gürlütlü bir şekilde öksürdüm. Sonra arkasından ilk soruyu sormak şerefine sahip oldum.

— Cavidan hanım, artist olmadan evvel, ne olmayı düşünüyordunuz? deyince, aldığım cevap beni ürkütü:

— Avukat olmayı... Hukukçu...

Allah saklasın insanı böyle bir avukattan. Maazallah, bir dâvada, rakibiniz olan tarafın böyle bir avukatı olursa, dâvayı daha baştan kaybettiğiniz muhakkaktır. Böylesine güzel bir avukata, bütün hukuki prensipleri yutmuş bir

hâkim dahi karşı duramazdı.

Dergimizin tertiplediği ve her hafta muntazaman beş okuyucuyu artistlere misafir götürdüğü bu programda, bu haftaki hedef Cavidan Dora idi.

Foto Sabahattin ve ben dahil, yedi kişilik ekibimizi, güler yüzle karşılayan sanatçımız bizi oturma salonuna almış ve Amerikan sigarası vermişti bizlere.

Mutad, tanışma merasimi ve hal-hatır sorma faslı bittikten sonra ortalığa bir sessizlik çökmüştü. Ne de olsa, yeni tanışmanın verdiği bir yabancılık vardı. Hem sonra, perdede hayranlıkla seyrettikleri bu sanatçı, şimdi karşılardıydı. Ellerini uzatsalar tutabileceklerdi.

Tahmin ettiğim gibi, ilk soruyu sormam, müsbet tesirini göstermişti. Hem de nasıl? Kurulu bir yayın, yuvasından kurtulması gibi

bir durum hâsıl olmuştu. Sorular, bir yayılım ateşi gibi birbirini takip ediyordu. Biri biter bitmez, nefes almaya dahi vakit kalmadan- bir diğeri başlıyordu. Sevimli sanatçımız, Cavidan Dora ise, -dersini gayet iyi hazırlamış bir talebe gibi- gayet ciddi, samimi ve süratle cevaplandırıyordu sorulanları...

Bir ara not tutamaz olmuşum. Sadece dinliyor, sorulan ve söylenenleri kafama not edebilmek için büyük bir gayret sarfediyordum. Meğer ne çok soracakları varmış? Pek saymadım ama, herhalde üç yüze yakın soru soruldu zannederim.

Misafirler her yönden didik didik ettiler. Tabii on-

CAVIDAN DORA — Aynızamanda «SİNEMA» okuyucuları olan hayranlarıyla.

lar da haklıydı. Uzun zamandır, kendi kendilerine sordukları bir sürü soruyu, nihayet hakiki sahibine sormak fırsatını bulmuşlardı.

Benim sorumdan sonra ilk soruyu Hüseyin adlı arkadaş sordu. Bu arkadaş, bizim bu kafilemize katılabilmek ve Cavidan Dora'yı yakından görebilmek için, kalkıp ta, Gaziantep'ten buraya gelmişti. İlk sorduğu soru da şu oldu:

— Size gelen mektuplar

vasıtası ile imzalı resim isteyenlerin hepsine resim gönderir misiniz?

Cavidan Dora gayet emin:

— Tabii.. Bilâistisna hepsine. Hem de günü gününe.

Anlaşılan bu mevzuda Hüseyin bey bir kazaya kurban olmuştu ve çok arzıladı bu resmi elde etmek fırsatını bulamamıştı. Netekim sözü hemen ona getiriverdi:

— Fakat, ben de böyle bir resim istediğim halde gelmedi. Buna ne dersiniz?

— Vallahi bir yanlışlık veya postada bir aksaklık olmuştur tahmin ederim.

Mamafih Hüseyin bey neticede Cavidan Dora'dan imzalı bir resim aldığı gi-

bi, onunla bol bol resim çektirmek fırsatını da buldu.

O günkü misafir kadrosu, hep çetin cevizlerden müteşekkildi. Yıldız ve Olcay hanımlar ve Timuçin, Hüseyin ve İbrahim beyler, sordukları suallerle sanatçımızı zaman zaman güç durumlara soktular. Mamafih bütün sualler de cevaplandırıldı.

O gün dikkat ettim de, bayanlar, sanatçımızın kadınlıkla ilgili taraflarını, baylar ise sanat tarafını merak ediyorlardı. Mese-lâ Yıldız hanım şöyle soruyordu:

— Cavidan hanım, yemeklerinizi kendiniz mi pişirirsiniz, yoksa başkası mı?

— Kendim, hem beceremiyorum, hem de vaktim olmuyor.

Halbuki, Yıldız hanıma karşılık Olcay hanım ise sevimli sanatçımızın his tarafıyla daha fazla ilgileniyordu:

— Hiç âşık oldunuz mu?

— Hayır.

— Okul zamanında, flörtünüz falan? deyince, sanatçımız hafifçe tebessüm ettikten sonra:

— Belki inanmıyacaksınız ama, şimdiye kadar âşık olmadığım gibi, okul sıralarında ayrıca bir flörtüm olmadı o zamanlar, dedi.

Yüksek zirve konferansında konuşan hariciyeciler gibiydi herkes... Her şeyi, en ince noktasına kadar sorup soruşturuyordu. Âşk mevzuunda aldıkları cevaplardan tatmin olmamış olacaklar ki lâfi evirip, çevirip tekrar oraya getiriyorlardı. Âşkı neye benzettiği sorusuna Cavidan Dora:

— Âşkı, hiç tatmadığım için, size nasıl bir şey olduğunu ve neye benzediğini pek söyleyemeyeceğim. Fakat, etraftan gördüklerimden edindiğim fikre göre aşkı bir elma şekerine benzetiyorum. Önceleri tatlı, daha sonra buruk ve en nihayet ise elde kalan bir sap...

Sıra resim faslına gelmişti. Hepsi ayrı ayrı ve gurup halinde bir sürü pozlar verildi. Resimler çekildi.

Bu ara, bizlere ikram ettiği, buzlu vişne suları ve pastalar yenildi.

Bu arada da misafirlerimiz boş durmamış, bir yudum vişne suyu içip, arkasına bir soru ilâve edivermişti:

— Beyaz perdeye geçişiniz nasıl oldu? diyen İbrahim beye, Cavidan Dora şu cevabı verdi:

— Tamamen tesadüfi. An-

★

HOŞ GELDİNİZ ★ Cavidan Dora, «SİNEMA» okuyucularını karşılıyor. Arkadaşımız Orhan Öztürk hayatından pek memnun.

★

kara'dan, bir akrabalara misafir gelmiştim. Bu sırada beni görüp beğenen, Murat Film sahibi Süreyya Duru bir rol teklif etti. Önceleri tereddüt ettim, fakat sonra, arkadaşlarımla ısrarı üzerine sinemaya başladım.

— İlk filminiz hangisidir?

— Tütün Zamanı.

— Bu sene sizi kaç filmde seyredeceğiz?

— Yedi filmde.

— Desenize bu sene sık görüşeceğiz?

— Aaa tabii. Yalnız filmlerde değil, her arzu ettiğiniz zaman evim sizlere açıktır. Ziyaretleriniz beni fazlasıyla memnun eder, diye sözlerini bağladı.

Bu arada, bendeniz, bir yandan konuşanları not ederken, bir yandan da Amerikan sigaralarını peşpeşe tütürüyordum. Bir ara boş bulunsam, ağzımda sigara olmasa, sevimli yıldızımız; hemen ğir sigara tutuşturuyor elime.

Pencerelerden dışarı bakıyorum. Karşı sıradaki evlerin pencerelerinden kadınlar bellerine kadar sarkmışlar, bizim bulunduğumuz pencereye doğru bakıyorlar. Kimisi merak, kimisi neşe, kimisi sevgi ve kimisi de kin ve hırs dolu bakışlarını bir an bile bizden ayırmıyorlar. Devamlı bir göz hapsindeydik. Bazan da karşı sırada olup da bizi görmeyen meraklılara malûmat aktarıyorlardı.

— Huu... Şimdi de şerbet içiyorlar. Hayrola kardeş,

Her türlü merakını tatmi netmek isteyen misafirler, daldan dala sığıyor, her biri ayrı bir soru soruyordu. Hiçbirinin de sorusu cevapsız kalmıyordu.

Vakit hayli ilerlemiş, dışardaki gölgeler uzamaya başlamıştı.

Gölgeler uzayadursun, konuşma da hızlandıkça hızlanıyordu. Bilhassa Hüseyin bey ta Antepten beri içinde getirdiği soruları teker teker ortaya döküyordu. Neler sormuyordu ki?

Bir ara bir köşeden ge-

HÂTIRA ★ Misafirler, çok sevdikleri Cavidan Dora ile

len soru onu bir hayli şaşırttı ve sonra da güldürdü.

— Efendim, az evvel, en çok sevdiğiniz nakil vasıtasının vapur olduğunu söylüyordunuz. Gelirken vapurla mı geldiniz, yoksa başka bir vasıta ile mi?

Evvelâ şaşırdı. Sonra kendini toparlayarak cevap verdi:

— Trenle tabii.

Diğeri, bir ipucu yakalamış çekiştiriyordu:

— Ama vapuru sevdiğinizi söylemiştiniz...

— Evet öyle. Yalnız siz yanlış mütalea ediyorsunuz. Ben size İzmir'in sadece doğduğum yer olduğunu söylemiştim. Halbuki ben İstanbul'a ilk defa Ankara'dan geldim. Onun için de treni tercih ettim. Vapura geç kalmıştım.

Bu sözler üzerine, hep beraber uzun uzun kahkahalarla güldük.

Bir ara salona geçmiştim. Bir kütüphane vardı köşede. Edebi kitaplarla dolu. Sordum:

— Bunların hepsini okudunuz mu?

— Evet, hepsini, deyince, içerden bir ses:

— Aralarında Lâ Bohem adlı kitap var mı?

— Evet var.

— Okudunuz mu?

— Evet okudum.

— Nasıl?

— o kgüzel.

— Beğendiniz demek?

— Evet, değendim.

Bunun üzerine bir ikinci ses:

— Susie Wong var mı?

— Var.

— Okudunuz mu?

— Evet.

— Nasıl?

— Şâhâne, deyinca bir patırtıdır oldu.

Sonradan öğrendik ki, her ikisi de ayrı ayrı yayınevlerinin sahibi olup Lâ Bohem birinin, Suzie Wong isimli kitap diğerininmiş.

Türk beyaz perdesinin esmer bombası, sportmen ve atletik yapıydı. İri, siyah gözleri vardı. Her tarafı ile ideal bir tip.

Vakit, epey ilerlemişti. Artık, gitme zamanı gelmişti. Yavaş yavaş kalktık. Gene geldiğimiz gibi, gülüşmeler ve neşeli bir hava içinde ayrıldık.

ANTEPTEN İSTANBUL'a ★ Cavidan Dora'nın hayranı olduğunu söyleyen bu arkadaş, bu ziyarete katılabilmek için İstanbul'a gelmiş. Hani değdi de doğrusu.

SİZİN KÖŞENİZ

sedilmesi beni ne kadar rencide etti bilemezsiniz.

Sevmiştim sizi ve derginizi... Sevmek bir suç mu? Ama siz bu sevgilerimi tarumar ettiniz. Bir an olsun, hiç düşündünüz mü? Ben hayranınız gibi, başka hayranlarınızın da gönüllerini kırduğınızı. Hayranlarınıza neden bu kadar cephe alıyorsunuz? Böyle reklamlar hoşunuza mı gidiyor? Ta ondan ..... -maalesef söyleyemeyeceğim- bahsetmek hoşunuza mı gitti bilmem?

Teessürümü bildirirken, tekrar tekrar özür diler, sizi en samimi hislerimle selâmlarım.

Not : Her ne kadar bu işte Türkân hanımın da suça %50 iştirak ettiğini de biliyorsam da, ayrıca kendisine mektup yazdığımdan, burada bahsetmeyi lüzumsuz buldum.

Cumhur CENGİZ
Küçük Kütler Köyünde
İncirliova — AYDIN

YENİLİĞE TEPKİ

Ağâh Özgüç bey,
SİNEMA dergisinin 34. sayısının, 16. sayfasında yaptığınız röportajı okudum.

Bir aşk mektubunu andıran yazınızda bilhassa şu cümleler dikkatimi çekti: İçinde kötülük yokmuş, titremişsin, korkmuşsun, kendinden geçmişsin, ölümü bile istemişsin. Sen ona âşık olmuşsun, aşk romanı yazmışsın, röportaj değil... Tahrik edici yazınıza bakarak bizler de bir hayli eridik, bittik.

Birçok mecmualarda röportajlar okudum, buna benzerine rastlamadım.

Bu röportajda, Türkân Şoray'ın doğduğu yeri, tahsili, filmleri, hayatı hakkında bir malûmat edinmedik de, dudaklarının arzu dolu kıvranımlarını, parmaklarının nemini, bacaklarının güzelliğini ve pembeliklerini öğrendik. Teşekkür ederiz...

Sinema dergileri kültür dergileri değil, bunu biliyorum. Hafif dergiler, eğlence dolu dergiler, gençlik dolu dergiler... Ama ahlâka hiç bir zaman aykırı değil.

Erkeklerle hitap edercesine yazılmış, ama bunu okuyacak kadınlar düşünülmemiş. Sarhoş musun!...

İçinde kötülük yok. Bizim de yok. Ama olmaz ki. Böyle de yazılmaz ki!.

Muzaffer BAŞARAN

İKİ KAFADAR

12 Temmuz 1961 tarihli mecmuamızın, -SİZİN KÖŞENİZ- sayfasında, biraz fazlaca mahremiyetimize gîyerek dahi olsa, uzun uzun bizlerden bahsetmenize pek çok memnun olduk.

Fakaaat... Bu konuşmaların ne dereceye kadar ciddi olacağını ancak bizi tanıyanlar bilirler.

Bu yazıyı yazan arkadaş, pek tabii bizi yakından tanımadığı için, aramızda yaptığımız bu şakaları ciddi kabul edip, öylece nakletmiş. Canı sağ olsun. Yalnız şu var ki, nakledilen bu konuşma, çok sevişen iki arkadaşın her karşılaşmada -tam tabiri ile birbirini kaynatma babında- yaptığı bir konuşmadır. «Beni filân filmde kötü konuşmuşsun, yahut, sen falan gün benim resmimi gördüğünde çok sert bakmışsın, pekâlâ ben sana yapacağımı bilirim, bana bundan sonra sakın ola ki selâm vermeğe teşebbüs etme, peki sen bilirsin arkadaş, haydi güle güle» tarzında şakalar yaparsınız. Ama hiç kimse de bu aslı olmayan kavgâ gösterilerini ciddiye almaz. Bilirler ki, biz hayatı matrak kabul etmiş iki insanız. Zaten biraz da bu yüzden sevişiyoruz galiba?... Kısacası o gün de karılarımızı «kaynatma» günümüzmüş. Ne bilelim, SİNEMA MECMUASI'nın radar cihazlarının çahştığını? Aman şu işi düzeltin de, bizi karılarımıza boynu eğik etmeyin. Hatâ bizi sert kullanmalarına (ki bunu evliler çok iyi bilirler) mani olun.

En candan sevgiler ve iyi işler temennimizle, hoşça kalın.

Sayın SİNEMA okuyucularına da candan sevgilerimizi iletmeyi unutmayın Allah aşkına!...

Çok sevişen iki arkadaş

Suphi KANER   Gazanfer ÖZCAN
İmza   İmza

TÜRKÂN ŞORAY — AGÂH ÖZGÜÇ
Hâdise yaratan röportaj

MÜSTERİH OLUN :

Günlerden perşembe... Akşam üzeri... Islak parke taşlarını çiğneyerek, acele acele gazeteciye gidiyordum. Orada canım kadar sevdiğim, sevgilim ile buluşacaktım. Ona nail olmak için öyle sabırsızlanıyordum ki...

Heyhat... Bu kuyruk modası da çok canımı sıkıyordu. Dişlerimi sıkarak beklemeğe başladım. Ve en nihayet sıram da gelmişti. Küçüküğ değerini ödeyerek sevgilimi elime aldım.

Belki de hayret etmişsinizdir. Sevgilim kim diye... Söyliyeğim! «SİNEMA DERGİSİ»... Bu sevgilimin içinde, yazısı veya küçüküğ bir röportajı oldu mu, daha çok severim onu... İşte o zaman, dergiyi bağrıma basar, ne hayâller kurarım kendi kendime...

O gün de gene, Şoray'a ait fotoğraf veya yazı vardır ümidi ile, hayâl dolu olarak, kuytu bir köşeye çekildim. Daha dergiyi açmadan, orta sahifeleri açmıştım ki «CENNET BAHÇESİNDE BİR ŞİİR» başlıklı röportajla karşılaştım. İşte bu benim, baştanberi anlattığım canım, cânânımdı...

Yazıları okudum. Okudum ama, gelin siz benim halimi sorun. Haliniz e de ne oldu demeyin Allahınızı severseniz. Bu kadar açık bir röportajı şimdiye kadar ne gördüm, ne de göreceğimi düşündüm.

Sevdiğim ve cânânım dediğim bir kimseden bu kadar kötü olarak bah-

Uzun seneler İstanbul'dan uzak kalmıştı. Ama bu süre içinde hiç boş durmadı. Kurduğu Tiyatro heyetile birlikte Anadolu'yu kamsı karış dolaştı, en ücra köşelerde sanatı ve tiyatroyu gerçek anlamile tanıtmaya çalıştı. Dönüşünde Film âmilleri ve Tiyatro müdürleri kapışarak aldılar. Avni Dilligil'i.. bu gün İstanbul Şehir Tiyatrosunda her rol aldığı pives, günün mevzuu oluyor, Sahneye koyduğu bir oyun hâdiseler yaratıyor, rol aldığı bir filmde sanat mahfillerinde uzun uzun bahsediliyor. İşte Avni Dilligil, böyle sine bir zorlu sanatçı.

Mecidiyeköy'ünde otobüsten inin, sağdaki yola sapın, Banka Evlerini geçin, kırlara açılacaksınız. Burada iki katlı, şipşirin bir villâ-apartman vardır. Bir yanı Levend'e, öte yanı Marmara

DİLLİGİL AİLESİ — Değerli aktörümüz, karısı Belkis Dilligil ve oğlu Rahmi Dilligil ile beraber.

BİR KARAKTER Aktörü

AVNİ DİLLİGİL, SAHNEMİZİN OLDUĞU KADAR, SİNEMAMIZIN DA ARADIĞI BİR REJİSÖR VE AKTÖRDÜR.

Röportaj : Melih VASSAF

denizine bakar. İşte Avni Dilligil, böyle tabiat içinde, tabiatla kucak kucağa, bir evde oturur. Eşi Belkis Dilligil ve küçük oğlu Rahmi Dilligil ile... Yaz başlarında sıcak bir gün, Dilligil'i ziyaret için Mecidiyeköyü'ne gittiğim zaman, öylesine mesuttum ki.. Dilligil'le bir röportaj yapmak gerçekten hoş giden bir sey.. Çünkü ona «Pathcanı mı seversiniz, yoksa Enginarı mı?» ya da «Hangi artistlerden hoşlanırsınız?» diye soramazsınız. Soracağınız sorular muhakkak Sinema'mız, Sinemanın Dertleri, Tiyatrolarımızın meseleleri üzerine olacaktır. Ve O, bu konularda hakkiyla konuşabilen mahdut insanlardan biridir:

- Kaç sene Sinemadan uzak kaldınız, Avni bey?
- Dört veya beş sene.
- Bir sanatçı için büyük

bir kayıp değil mi bu?

— Hayır, bilâkis.. Bu beş sene içinde, sinema hakkında çok şeyler okudum, öğrendim. Zira evvelce bunları okumaya vaktim kalmıyordu.

— Sinemadan uzak kalmamıza âmil olan başka sebepler de olsa gerek?

Derin derin içini çekti. Yarasına dokunulmuş bir insan gibi:

— Evet, var.. Bunlar muhtelif sebepler.. Bunların başında, Sinema Amilleri, yani Prodüktörlerin basmakalıp mevzularla, âdeta birbirleriyle yarışarcasına, münhasıran bu işin ticarî cephesini düşünmeleri geliyor. Tabii istismalar var. Ama insanın pek az bir istisna ile. Bu, üzerinde önemle durulacak bir problemdir.

— Meselâ?..

— Bir adamın parası ola-

bilir, fakat her parası olan adam, memleketin zevk, kültür ahlâk cephesini fethetmeye yetkili değildir. Ticarî endişeler yanında, memleketin birçok yönlerden muhtaç olduğu metinleri, mevzuları sinema tezgâ-

huna çekebilmelidir.

— Başka sebepler?

— Kısır olan sinema tekniğimiz içinde, rezil olmak endişeleri... Buna ait bir hikâye anlatacağım size.. Vaktiyle merhum Fuat Rutkay, Almanya'dan Stüdyosuna bir Laboratuar uzmanı getirmişti. Bu uzman, kendisile birlikte, Laboratuarlarımızı ölçüyü de soktu. Kimyevî maddeleri tartarak küvetlere atmanın müsbet icracılığı içinde, elbette ki, müsbet sonuçlar alınacaktı.

— Alınmadı mı?

— Ne gezer?.. Adamcağız,

KÖPEÇİYLE — Mecidiyeköyünde iki katlı şirin bir villâ-apartmanda oturan Dilligil'in karısı ve çocuklarından sonra en çok sevdiği yaratık köpeğidir.

alaylı yetişmelere bunu belirtmek istedi, fakat söktürmedi. Birkaç defa ölçü kullanmalarını tenbih etmesine rağmen, bizim Erenler, avuç avuç eczaları küvetlere atıp çamur gibi negatifler çıkarıp en kısa saatler içinde

sinema perdelerine film yetistirmeye, müesseselerinin ticari neticelerini sağlamaya alıştıklarından Alman Uzmana uyamadılar. Adamcağız da bir hafta içinde feryat figan memleketine kaçtı. Bu işin bilgi, teknik, fikir işçiliğine

BARINDA — Taksim'de bir Aktörlük ve Rejisörlük Okulu açan Avni Dilligil, oğluyla evinin şirin köşelerinden biri olan barında.

alışmış sanatçılara eriştikçe, utandırmıyacak realizasyonlar içinde çalışmalar olabilir.

— Bir üçüncü sebep?

— Bizdeki sinema elemanlarının çoğunun devşirme elemanlar olduğu, oyun tekniğini de bilmedikleri için, böyle topluluklarda rol oyna dığım zaman, hem zorluk çekiyor, hem de arzu edilen rolü oynayamıyorum. Yabancı memleketlerde bunun kursları vardır. Sentetik metodlarla, kısa zamanda elemanlar yetiştirilir. Oynayacak duruma getirilir. Bunlar hiç birşey olmasa, oyun tekniğini öğretirler.

— Bizde de bu tarzda bir kurs açtığınızı öğrendim. Biraz malûmat verebilir misiniz bu hususta?..

— Memlekette birçok tiyatro ve Sinema heveslisi var. Bunlar başka mesleklerle intisap ettikleri halde iyi bir seyirci olmak için bir takım şeyleri bilmeleri lâzımdır. Hattâ aralarından sanatçı çıkacaklar da bulunabilir. Ben bu hususta Batı Dilleri Okulu idarecileri ile anlaştım ve Amerikan metodlarına göre kısa bir zamanda sanatçı ve seyirci yetiştirebilecek bir Aktörlük ve Rejisörlük mektebi kurduk. Burada öyle Eskrim, Tiyatro tarihi falan gibi şeyler yok. Öğrencilerimize kısa zamanda, tiyatro bilgileri sunacağız.

— Rejisörlük öğreteceğiniz dediniz de, birşey aklıma geldi. Siz aynı zamanda çok iyi bir Sinema rejisörünüz. Son zamanlarda hep oyuncu olarak görüyoruz sizi.. Neden rejisörlük yapmıyorsunuz?

— Bir rejisör, iyi iş tutabilmesi için, yeterli ve avni anlayışa girebilecek unsurları bir araya getirir, çalışmasına başlar. Bizde bir rejisörün iyi bir film yapabilmesi için, bütün elemanlarının aynı zamanda teknik hocası olması lâzımdır. Bu dağıntık ve perişan parçaları bir araya getirip te sanatın bütünlmesini sağlayabilmek pek imkânsız gibi geliyor bana.

Onu bırakın, bizi değil, dünyaca tanınmış otoriteleri rejisör olarak getirip bizim «Yeşil Çam Sokağı» na sokup «Bize bir Film yapın» desenez, o da, anacadedeki sinemalarda vaktile kendi memleketinde yaptığı filmlerden örnekler çalıp bizim nevi şahsımıza münhasır olan sinema tipimizi sağlamak tan ileri gidemeyecek.

— İsterseniz bu tarafı deşmivelim. Son filmlerinizde aktör olarak oynuyorsunuz. Memnun musunuz?

— Ölçülü rejisörlük yaptığım zamanlarda, yani Metronom'u set üzerine getirip sekansların ritmini, çalışmaların kulaklarında tokmaklamak istediğim zamanlarda, prodüktöre gidip «Efendim, bu reji film yapmıyor, sanat yapıyor. Sen bu rejisörle para kazanamazsın» diye jurnal verener, şimdi rejisörlük yapmıyorum diye, memnundurlar. Aktör olarak beni oynatmakta güçlük çekmediklerinden ötürü onların benden memnun olup olmadıkları mevzuu üzerinde durmak lâzım. Ben, kendi hesabıma memnunum. İnşallah bu açıdan daha çok yardımım olur.

— Son filmlerinize ait hatıralarınız var mı?

— «Askın Saati Gelince»deki rolümü oynadıktan ve film piyasaya çıktıktan sonra, seyircilerimden birçok mektuplar aldım Bunlar umumiyetle genç kızlar... Benden resim istiyorlar çoğu... Bunlardan bir tanesini anlatayım size, çok enteresane.. Samatya'dan bir genç kız yazmış, «Şimdive kadar perdede hep öpüşmek, sevmek seyrediyorduk. İlk defa olarak, Yoksul kalmış bir kıza el uzatıp, onu sevdiğine götürüp teslim eden olgun bir insan seyrettik. Hem de bu insanın parası var, pulu var. Fakat herşeyden önce insanlığı var. Hem size, hem de bu filmi yapan müesseseye teşekkür ederim, bunun için» diyordu genç kız.

— «Askın Saati Gelince»de ben de sizi çok beğenmiştim.

— Teşekkür ederim. Hem bu filmle görüyoruz ki, bir filmin beğenilmesi için muhakkak melodram olması şart değil.

— Değişik bir mevzu ve değişik bir tip...

— Evet, bu filmdeki değişik tipimi ben de sevdim. Vaktile «Mahallenin Namusu» adında bir filmde bir Mahmut efendi oynamıştım. O Prodüktör beni hep o poshıvıklı Mahmut efendi olarak gördü, yahut ta İhtiyar Barba... Oysa ki, bir sanatkârın temsil ettiği role inhak edip etmiveceği hakkında, prensip olarak bir bilgisi olmuş olsaydı, benim bugün yüzlerce, binlerce mektup alan, yakışıklı, iyi -bu filmdeki gibi- bir adam rolünü de oynayabileceğimi bilirdi.

— Son filmlerinizi sayabilir misiniz?

— «Benli Emine», «Yeşil Köskün Lambası» «Sünger Avcıları», «Liman Yosması», «Mukadderat», «Gönül Kimi severse» ve «Aşkın Saati Gelece»...

— Yeni çevirecekleriniz?

— Be-Ya Film'e «Otobüs Yolcuları» ve «Kardeşler»... Pesen Film'e «Afilli Yarım», Bunun senaryosunu kendim yaptım. Aslan Film'in «Harmandalı» sında Mithat Paşa.. Ayrıca Acar Film'in üçüncü filminde oynayacağım galiba..

— Film rejisörlerimizden beğendikleriniz?

— Hangisini beğendiğimi kesin olarak söyleyemeyeceğim. Çünkü bir evvel yaptıkları güzel bir filmi, kötü bir film takip ediyor, insan bunları görünce şaşırıyor. Bazı rejisörler hakikaten sinema sanatını daha da öğrenmeye çalışırlarsa, yarın için istediğimizi verebilirler. İçlerinde çok genç ve müstait olanlar var..

Sanatkâr eşi Belkis Dilligil, çavlarımızı getirdiği zaman, biz değerli aktörle uzun hasbihallere dalmıştık. Tiyatroda iyi bir isim yapan ve gözlerinin güzelliği ile, arkadaşları arasında ün salan Bayan Dilligil'e sordum...

— Bu sene sizi Tiyatro ve

Sinemada pek sayılamadık? Sakın Sahne ve Perdeden ayrılmış oluyunuz.

— Hayır, tamamen değil. Bu sene bir rahatsızlık geçirdim, onun için pek oynamadım. Çalıştığım «İstanbul Tiyatrosu» ndan bir iki rol oynadıktan sonra oradan ayrıldım. Gelecek sene Fatih'te ufak bir Tiyatro kurmak arzusundayım. Bu olmazsa ciddi tiyatrolardan birine gireceğim inşallah...

— Beyaz perde çalışmalarınız?

— Şimdiye kadar epey film çevirdim. İlk filmim «Kör oğlu» da Haşım Evcı ve Sezer Sezin'le oynamıştım. Sonra İzmir'de «Oğlum İçin» filmi eşimin rejisörlüğünde çevirdim. Salih Tozan ve Hayri Esen de oynamışlardı bu filmde... «Karaca Oğlanı» da Muhterem Nur ve Bülent Ufuk'la birlikte çevirdim. «Mahallenin Namusu» filminde Avni ve Aliye Rona, Nevin Aypar'la birlikte oynadım. En sevdiğim rolüm, Bülent Oran'la birlikte çevirdiğim «Evlât Acısı» ndaki rolüm. Leylâ Altın'la «Ana Kalbi» nde oynadım. Eşref Kolçak ile Muhterem Nur'un oynadığı «Yetim Yavrular» da da önemli bir rolüm vardı.

— Ne tarz roller oynamak istersiniz?

— Karakter rolleri...

— Yeni Sinema çalışmalarınız olacak mı?

— Şimdi kendimi evime, çocuğuma verdim... Avni'nin sözlerinin tesiri altında kalarak sinemaya da yaklaşmak istemiyorum doğrusu... Fakat malum, sanatkâr dayanamaz... Belki de önümüzdeki sezon birşeyler yaparım.

Dilligil'ler sanatkâr bir aile... Memleketimizde bir aileden bu kadar sanatçı çıkması çok nadir. Avni Dilligil değerli bir Tiyatro ve Sinema sanatçısı... Eşi Belkis Dilligil sahnelerimizin aranan bir elemanı. Kızkardeşi Alive Rona beyaz perdenin bir numaralı kompozisyon aktrislerinden, kızkardeşinin eşi Zihni Rona, tiyatroyu

**Tıraştan
cildiniz
tahriş
oluyorsa**

**terkibinde sabun-bulunmayan,
traş fırçasına ihtiyaç bırak-
mayan ve aynı zamanda bir
krem vazifesi gören Glider
traş müstahzarını kullanınız**

BİR WILLIAMS MÜSTAHZARIDIR

PAAL 6-4

muzun en güzel konuşan, en iyi oyuncularından... Avni Dilligil'i bir kardeşi Turhan Dilligil de vaktiyle İzmir Tiyatrosunda sanatkârdı, şimdi gazetecilik yapıyor. Dilligil'in eşinin kardeşi Muallâ Kavur, bugün Şehir Tiyatrosunun en beğenilen aktrislerinden...

Bir ailede 6 sanatçı... Ama en mühimmi bu günlerde yetişiyor. Avni Dilligil'in büyük oğlu Erhan Dilligil, Gençlik Tiyatrosunda, Cep Tiyatrosunda başarılar elde ettikten sonra halen Şehir Tiyatrosunda çalışıyor. Mükemmel Fransızcası var, tiyatroyu çok seviyor, yabancı memleketlere gidip bol bol tiyatro seyrediyor, tiyatro etüdleri yapıyor. Amerikan'ın rahmetli Barymor ailesi, Vi-

yana'nın Thimig ailesinde bile bu kadar sanatçı yok.

Son senelerde, Türk Sinemasında gözle görülür bir hale gelen kıpırdanmalar birçok yönlerden bizleri ümitle bekleme sevkettmiştir. Ticari endişeden ziyade, sanat endişesinin ön plâna geçtiği ve bazı guruplar arasında rekabet haline girdiği şu son günlerde, her zaman olduğundan daha fazla gerçek sanayicilere muhtacız.

Birkaç senelik bir ayrılıktan sonra, Avni Dilligil gibi gerçek bir sanatçıyı aramızda tekrar görmek bizlere yeni yeni ümit kapılarını açmıştır.

Her gerçek sanatçının olduğu gibi, Avni Dilligil'in de bizleri, açılan bu kapılardan ta içerilere kadar götüreceği muhakkaktır.

*Yüzünüz hangi
rengi sever?...*

KÂMİL CANSU FİRMASI İLE SİNEMA DERGİSİNİN HAZIRLADIĞI ÇOK ORJİNAL HAFTA SONU TATİLİ YARIŞMASINI ÖZGÜ REKLAM TAKDİM EDER:

BU ORJİNAL YARIŞMAYA KATILMANIZ İÇİN, yukarıda resimlerini gördüğünüz Film Yıldızlarımızın hangi rengi tercih ettiklerini doğru olarak bilmeniz lâzımdır. Doğru bilenler arasında çekilecek kurada kazanan talihli, hafta sonu tatilini dilediği herhangi bir kimse ile birlikte güzel İstanbul'umuzun en güzide lüks bir otelinde CANSU Firmasının sağhıyacağı unutulmaz 2 gün geçirecektir.

CA - KA, Saniyede Güzelleşmenin Parolasıdır.

CA - KA Krem Puf, Yüzünüzdeki kırışıklıkları izale eden rakipsiz pudradır.

UNUTMAMALISINIZ Kİ BU TALİHLİ SİZ OLABİLİRSİNİZ!

Bu orijinal yarışmaya katılabilmeniz için alacağınız bir adet CA-KA Krem Puf Pudrası kutusunun altında bulunan yıldızlı CA-KA etiketini dolduracağınız kupon ile birlikte aşağıdaki adrese göndermenizi rica ederiz.

Yarışmaya katılabilmeniz için kuponlarınızı en geç 25 Ağustos 1961 tarihinde elimize geçecek şekilde yollamalısınız.

CA-KA YARIŞMA KUPONU

- ★ LEYLÂ SAYAR ..... rengi sever
- ★ MUZAFFER NEBİOĞLU ..... rengi sever
- ★ CAVİDAN DORA ..... rengi sever.

ADRESİM : .....

.....
.....

KÂMİL CANSU (CA-KA Yarışma Servisi) Marpuççular Cad. Çarşılı Gürün Han Kat: 3

Eminönü - İSTANBUL

Şöhretler Luna Parkta

(Baştarafı 13. sayfada)

— Bugünlerde rejimi biraz fazla ihmâl ettik. Tam 135 pound oldum, diyor.

Pound bir İngiliz ağırlık ölçüsü. Belgin'in evinde bu tartı âleti var. Ağırlığını hep bununla kontrol ediyor. Benimle karşılaştığı zamanlar ben poundu kilo ya çeviriyorum.

Kalabalık bir hayli çoğalmış. Bir filmin çevrildiğini, hele filmde Gökşel Arsoy ile Belgin Doruk'un oynadığını duyan herkes buraya hücum etmiş. Seyircilerle uğraşmak çok zor. Hele söz dinlemiyenlerle. Bir kısmı makinenin karşısına geçiyor. Bir sigara yakıyor. Sonra başlıyor affilli, kasıla kasıla yürümeğe. Kimbilir, belki rejisörün dikkatini çekecek. Aaa diyecekler şu çocuk çok esash. Şuna filmde rol verelim. Ve şansa açılacak. Teklif teklif üstüne gelecek sonra. Paralel yığın olacaklar. Herkes tarafından hürmet edilecek bir insan haline girecek. Kızlar elbiselerini parçayacaklar.

Ne var yani, büyük şö-

retlerin çoğunluğunun rotası böyle değil mi?

Pembe hayaller. Ne güzel, ne tatlı, ne ılık şeydir. İnsanı nasıl mutluluğa boğuverir. Hüsrânlar olmasa, insanlar hep ümit ve arzu içinde yaşasalar, dünya bir başka, bir güzel olur ki...

Atuf Yılmaz, her zaman ki gibi sakin, durgun, umursamaz halde son direktiflerini veriyor. Anladığımız şu:

Kamera fondüden karamadan açılacak. Tüfeklerin bulunduğu pavyonda her attığını vuran, vurduka sigara kazanan bir adamla sevgilisini görecekti.

Attığını vuran adam Gökşel Arsoy'du. Belgin Doruk'la beraber «Kızıl Vazo» nun baş rollerini oynuyorlardı. Diğer rollerde Mümtaz Ener, Ahmet Tarık Tekçe, Şaziye Moral, Bilge Zobu ve Bilkay Tekben oynuyorlardı.

«Kızıl Vazo» da bir kan davası anlatılıyordu. Aralarında kan davası bulunan iki ailenin torunları

birbirleriyle seviyeceklerdi. Aşk davası, kan davasına galebe çalacaktı.

Konu Vedat Türkali tarafından filmde alınabilir şekle konmuştu.

Atuf Yılmaz iyi senaryodan kötü film yapacak rejisörlerden değildi. «Kızıl

Vazo» ya gerekli akıcılık, ritim ve aksiyonu vereceği şüphesizdi.

«Kızıl Vazo» nun çevrilmesi devam ediyordu. Ayranlarımızı içmiş, sandviçlerimizi yemiş, resimlerimizi çekmiştik.

Artık Güven Film ekibine veda edebildik...

Neşe Yulaç

(Baştarafı 6. sayfada)

ğinden, kötülüğünden. İstikbâlınden... Neşe hanımın sinema seyircisi hakkında düşündüklerini soruyorum. Tek bir kelimeyle cevap veriyor:

— Sempatik.

Zaten, Neşe Yulaç'ın sinema hayranları o kadar çok ki, Anadolu'nun her yerinden tatili geçirmesi için teklifler alır. Her sene bir defa Marmara adasına gidip kendini seven naneleri, genç kızları görmeye bayılıyor. Bol bol hediyeye alıyor dolayısıyla. O da bundan büyük bir zevk duyuyor.

Neşe hanımla, biraz konuşun, eğer derdiniz varsa yok olur. O kadar tatlı bir sese mâlik ki. Size her şeyinizi unutturuyor. Bu-

raya bir iç sıkıntısıyla gelmişim. Şimdi öyle değilim.

Neşe Yulaç'tan memnun ayrılırken, o, merdiven başında durmuş sesleniyordu:

— Gene buyurun. Kampla da tanışsınız.

İşte Neşe böylesine bir ev kadını, işlerini bir arada yürütmesini bilen bir insandı.

Sokaktayım şimdi. Gene kalabalık. Fakat bu seferki akşamın kalabalığı. Herkes evine dönüyor. Bütün bir günün yorgunluğu gidecek evde. Bütün gün güneş altında, kamera karşısında çalışanlar da dinlenecek. Gece gene karanlık. Her gece olduğu gibi. Ana insanların kalbi aydınlıktır bence...

CİLD KAPAĞI ALMAK İSTİYEN OKUYUCULARIMIZA

1 — SINEMA dergisi, yeni abone olmak isteyenlere bir kolaylık olmak üzere, dergiye bir yıllık abone olacak okurlara,

BİRİNCİ CİLDİ HEDİYE EDECEKTİR...

26. sayıdan itibaren bir senelik abone bedeli olan 60 TL. sını dergimiz adresine göndereceklere, birinci sayıdan 26. sayıya kadar olan birinci cildimiz bedava olarak verilecektir...

2 — Birinci cildin kapaklarını almak isteyen abonelerimize de, arzu ettikleri takdirde,

ödemeli olarak 5 TL. mukabilinde gönderilir.

3 — İkinci cilde abone olmak istemeyip de, birinci cildi almak isteyenlere, bu cildi 25 TL. sına adreslerine ödemeli olarak gönderilir.

4 — Ellerinde birinci cilde ait yirmi beş sayı bulunup da, onları hususî kapaklarımızla ciltlemek isteyenler için dergimiz bir kolaylık daha düşünmüştür. Ellerindeki dergilerle beraber, 10 TL. sını dergimiz adresine gönderenlerin ciltleri en kısa zamanda kendilerine gönderilecektir.

Müracaat etmekte acele ediniz...

sinematek t

sinema

